

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- **оптужени Грујић и Поповић,**
- **браниоци адвокат Шалић Миломир и Синиша Кесерић,**
- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Милена Васић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се чујемо са судом БиХ у Сарајеву?

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Добар дан. Чујемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Ја сам судија Дарко Самарцић, судија Суда Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дарко Самарцић, је ли тако?

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Да, да.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је успостављена видео конференцијска веза са Судом БиХ у Сарајеву где се налази судија Дарко Самарцић који се позива да утврди идентитет присутног сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, добар дан још једном, сад претпостављам да ћу боље чути, да ли су приступили сведоци?

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Приступио је свједок Алија Ђулић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Свједок Лупић Аган није приступио. Ми смо Вас обавјестили Вашу Службу за подршку свједоцима још прије мјесец дана о томе да он одбија сарадњу са нашим Одјељењем за подршку свједоцима. Неких нових информација ја немам, из доставнице коју ја имам види се да није уредно примио, да је примила његова супруга, али немам информацију да ли је након тога поново са њим остварен контакт. Према томе имамо само свједока Ђулић Алију данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви утврдили идентитет сведока?

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Само тренутак, нека уђе свједок, само тренутак свједок да уђе. Колегице, свједок је ушао у судницу у Суд Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Његов идентитет смо утврдили на основу његове личне карте број 08ВУО1245 издате у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Ђулић Алија чији идентитет је потврђен од стране судије Самарцић Дарка при суду БиХ, те да се сведок саслуша у складу са одредбама Другог додатног протокола уз Европску конвенцију о пружању правне помоћи у кривичним стварима.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА АЛИЈЕ ЂУЛИЋА

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Ђулићу.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се чујемо?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши лични подаци су ти како је утврдио судија, је ли тако, ти који се налазе испред Вас, нису мењани у међувремену?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте као сведок пред судом дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, а уколико сматрате да бисте се изложили одговором на поједина питања тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу нисте дужни да одговарате али само на та конкретна питања која би Вам евентуално била упућена. Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранком и Поповић Бранком алиас Марком Павловићем?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас сада позвати да положите заклетву, да ли имате испред себе тај текст заклетве?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да прочитате?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок упозорен, опоменут на дужност казивања истине, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Вас би требало да постоји списак са овим псеудонимима сведока који су сведочили, па ћу Вас молити ако будем Вас ја питала или неко други или ако Ви будете требали да помињете нека имена да уместо тих имена кажете та слова означена, је ли то јасно?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте више пута давали Вашу изјаву везано за ове догађаје, значи догађај почетак јуна 1992 године за који су оптужени овде присутни Грујић Бранко и Поповић Бранко алиас Марко Павловић, па ћу Вас ја због начела непосредности поступка позвати да нам поновите шта се то десило и шта је Вама све познато, значи како о преговорима везаним за Ваш излазак са ових простора, тако и о догађајима нарочито на дан 31. мај, 01. и 02. јуни 1992 године. Изволите.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Хвала. Па конкретно питање што сте поставили кад је у питању мај, тј. крајем маја, ми смо, овај, радили на томе да се углавном цивилно становништво на тим просторима заштити од ратних дејстава. На основу тога смо цијело вријеме уз сарадњу свих мјесних заједница које гравитирају на тим просторима одржавали договоре, преговоре, значи да се избегну ти ратни сукоби. Међутим као што је познато, овај, избила је агресија на та подручја и тако да је цивилно становништво било присиљено да се у географском положају помјера према Ђулићима тј. према Клиси. Ја се не могу сјетити којег датума али смо одржали састанак у кући Винка Радовића гдје смо захтјевали да се цивилно становништво креће пут Сапне, тада слободне територије. На том састанку ја колико се могу сјетити био је присутан, поред локалних, Винко Радовић, сведок «Q» је додуше касније дошао, још неки људи за које не знам идентитет и договор је био да се може омогућити проток становништва према слободној територији, а ми смо тада инсистирали да буде и присуство Међународног црвеног крижа. У први мах, значи добили смо одобрење за то да би после извесног времена поново позвати и речено је да главна команда из Зворника не дозвољава кретање пут слободне територије, него да ће цивилно становништво бити пребачено према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, наставите.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нажалост то се није десило. Морам споменути да је на том састанку био присутан и Јово Мијатовић, тада је речено да је он испред Међународног црвеног крижа, тог човјека лично познајем јер смо заједно радили у Творници «Глинице» Бирач у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај сведок "Q" са тог списка, он је био са Јовом или?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја колико се могу сјетити он је, сад да ли је био у групи заједно или је дошао касније, углавном био је присутан на том састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и? Да ли можете мало детаљније тај састанак, ко је са ваше стране, шта се прича, ко је са те друге стране?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: С наше стране био сам присутан ја, био је Зијо Терзић и Мујо Грахић, нас тројица смо били присутни и договор је текао углавном јер то је већ значи крај привременог периода збивања у процесу мјесеца маја и априла, тако да он у суштини није пуно ни трајао, једноставно радило се на томе само да се спаси цивилно становништво са тих простора, ако се могу присјетити можда то је трајало можда десетак – петнаест минута свега, значи суштина разговора и договора је било да се цивилно становништво пусти пут слободне територије Сапна. Као што сам рекао за кратак период дошла је вјест да команда из Зворника тадашњег не дозвољава то кретање и неће омогућити него да ће се становништво пребацити на слободну територију према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је та вест дошла и када, на састанку или после?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: После састанка, после састанка. На састанку је значи договорено, било је договорено да ће цивилно становништво да се креће пут Сапне, али је та вјест да команда из Зворника неће дозволити то кретање дошла после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је дошла, од кога је дошла?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја се не могу сјетити ни ко је јавио, ја знам кад сам долазио до куће господина Винка Радовића да је било пуно војске, да су све непозната лица била, једноставно не знам, не знам ни ко је од тих људи био, сјећам се само једног момента да је била «Застава 128» црвене боје, млади момак је био у маскирној униформи где је он провокативно дјеловао тражио убијање итд. мислим ја се не могу сјетити ко је од људи српске националности поново позвао и рекао ово што сам рекао да се не може кретати пут Сапне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме је то јавио тај неко кога се сада не сећате?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јавио је у наше село, гдје опет кажем не знам ко је рекао, да сам ја поново са Зијом Терзићем отишао поново до куће Винка Радовића и овај, тад су нам саопштили ту вијест. Са саопштењем

те вијести ми смо се вратили, окупили грађане који су тренутно ту били, саопштили им и нажалост ноћ, сутрадан се десило да су стјерани на Бијели Поток и ту вршено одвајање мушкараца и жена, гдје су мушкарце одвојили одвели и ето нажалост поубијали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сад први пут помињете да сте се поново враћали у кућу код Винка и да сте тад сазнали, је ли?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Могуће, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Могуће, не знам, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се поново враћа?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Опростите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се поново враћа сада у кућу код Винка и због чега?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Враћамо се ја и Зијо Терзић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то већ сати?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: То је било предвече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Предвече је било и кад су нам саопштили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кога сад затичете, јесу ли исто ту Јово, "Q" и ови сви или не?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не, не, нису били Јово Мијатовић, него био је Винко Радовић и као што рекох, овај, било је пуно људи у маскирним униформама и са наоружањем који су били испред куће и на путу, овај, који води у улаз у Петковце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се сад тај други пут дешава? Испричајте нам то кад поново долазите.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ништа значи посебно, само је саопштено да се, да је главна команда из Зворника доњела одлуку да се не може кретати и неће се дозволити иселјавање људи са тих простора пут Сапне, него да ће бити прикупљени и одведени на слободну територију, према слободној територији Тузла, ако могу тако да се изразим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко ће бити одведен према Тузли?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Цивилно становништво, све, давали су тада гаранције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли целокупно или само жене и деца?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Целокупно, целокупно становништво, цјелокупно становништво био је договор, никако значи договор и разговор није текло о групама или групицама него једноставно цјелокупно цивилно становништво које се тада налазило на тим просторима биће пребачено путем према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, чиме?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Возилима разним, које нису наводи мислим и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашим, приватним или њиховим?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, њиховим, њиховим. Нама ништа није дозвољено, речено је само да се личне ствари понесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је то рекао?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја не знам имена, него све што је речено речено је пред кућом Винка Радовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут или други пут?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Други пут, други пут. Први пут је обећано да се може понјети и гардероба и тако неки још ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А трактори, возила, намештај и то?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: То је речено први пут да се може возити, а сад намештај, може, ко има своје приватно ауто, говорим о кретању становништва према слободној територији Сапне, значи могло се тада користити и своја лична возила и неки предмети који могу да се повезу. А други пут је речено да се ништа не може носити осим личне опреме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, колико је времена прошло између тог првог Вашег боравка код Винка и другог?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Можда сат – два, ако се могу сјетити, углавном не дуг период, не дуг период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви на том првом састанку тражили нешто да се обезбедити превоз или у том смислу нешто? Неки сведоци о томе говоре. Вас тројица.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, ми смо на првом састанку тражили, значи опет понављам, нашим возилима или пјешке значи онако једноставно да се само дозволи излазак цивилног становништва са тих простора пут Сапне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који би то био пут?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па то је пут који на растојању од можда 4 – 5км, пут Ђулићи пролази се кроз Петковце, Шетиће и долази се у Сапну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је требало да буде место окупљања људи?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нисмо на том, на ту тему разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су били људи, тог 31. маја?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Били су у селу, били су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ком селу?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: У селу Ђулићима, у селу Ђулићи и у Клиси јер сво становништво је протјеривано тј. потискивано од Хајдаровића, Лупа и тог дјела, значи Кучић Куле и тих мјеста који гравитирају на тим просторима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је пут из Клисе да се оде на тај најближи пут ка Сапни? Да ли се иде на Ђулиће?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Исто је било, значи само, не би се ишло у Ђулиће него гравитиро је пут који води од Сапне према Ђулићима, значи прије села Петковаца се скреће лијево према Клиси тако да се из Клисе могло исто тако не кроз Петковце него обићи Петковце и проћи пут Сапне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би био најкраћи пут?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не би имало потребе да се иде на Ђулиће, је ли тако?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не би морало, не би морало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро. Углавном сви оштећени, осим Вас, кажу да су сви они били у Клиси на дан – два раније лоцирани, да су сви дошли у Клису из петнаестак села.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја сам напоменуо у Клиси је највише било становништва, рекао сам зато што су потискивани били са оних простора али било је, било је људи и у Ђулићима јер по географском положају Ђулићи малтене гравитирају са Клисом, они су у брду једном, значи има и асфалтни пут, али има зато и врх села горе где се пређе за пет минута до села Клисе. Једноставно толика је паника била да остао је један дио људи у Махмутовића, Махмутовићима који су, овај, не с том групом одведени него су пребачени према Козлуку, тако због те панике и целокупне ситуације, значи неко је можда чак био и у својим кућама доле поред пута, то је тешко и, али углавном значи Ђулићи и Клиса су били мјеста где су сви људи са околних села били протјерани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте били председник месне?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја сам био председник мјесне заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пре тог састанка да ли сте Ви нешто преговарали са овим Винком Радовићем, са овима некима из Малешиха и тако?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ево ја ћу покушати да у што краћим цртама, значи да кажем са избијањем ратних дејстава на просторима општине Зворника, овај, већ '91 године, овај, са формирањем мјесних заједница попут Ђулића, Клисе, морам напоменути да је значи до '91 године постојала само једна мјесна заједница, а то је Петковци. Са, значи и прије избијања ратних дејстава мјесна заједница Петковци су се одвојили тј. формирали су самосталну мјесну заједницу пошто смо ми били као подружница на тим просторима, тако да смо и ми формирали мјесне заједнице и читав период у договору и предлогу састајали смо се сви представници шире, не само као ја председник мјесне заједнице него још чланова на састанцима, па једном се одржавало у Ђулићима, једном

у Петковцима, једном у Шетићима и доносили одлуке као што сам напоменуо да значи нећемо дозволити да дође до ратних сукоба и ратних дејстава на тим просторима. Међутим у том периоду се тада и формирају кризни штабови. Ми смо имали један случај још од '91 године кад је радник обезбеђења на брани Црвеног муља у вечерњим сатима био претучен па је, не знамо ко је извео тај напад али је био изузетно добро претучен, међутим у тим сарадњама није дошло до неких сукоба ширих, тако да ако се могу сјетити пред можда април мјесец са нападом на град Зворник долази до слабијег састајања и окупљања око тих договора јер су морам признати људи из мјесних заједница српске националности избјегавали такве састанке али међутим исто тако морам напоменути значи да није било ратних дејстава осим овог случаја којег смо имали на брани Црвеног муља. Са нападом на Зворник простор Ђулића, Клисе, Хајдаровића и тих околних села бива у обручу, значи не постоји више излаз осим према Зворнику, није постојала могућност излаза на било који дио, овај, који се тада третирао слободне територије или Сапне или Тузли или било шта. Ми смо покушавали на све могуће начине да се заштити цивилно становништво и да, чак смо тражили помоћ да се доведу намирнице, јер нестајало је намирница, пошто су се људи повлачили, кажем опет поново с тих простора нестајало је хране, међутим, овај, нисмо били у могућности никако да нити доведемо нити добијемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тако да, ако се могу сјетити датума, бојим се, ја се извињавам јер изузетно тешко се присећам датума у потпуности да не би ту, овај, нешто било, крајем априла мјесеца смо добили ултиматум да се изврши предаја наоружања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога, од кога?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Од, долазили су људи, ја их не знам, али углавном људи српске националности са простора општине Зворника, који су се тад представљали као команданти, као, ја лично нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су то биле јединице, које су то биле јединице? Које су припадали, ко им је био командант? Претпостављам да ако сте председник месне заједнице да сте морали да имате контакте са неким од тих људи. Ко је тада представљао војну снагу ту?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Од војних лица, овај, мени су били непознати људи али смо ми углавном све решавали и све договоре вршили преко мјесне заједнице Петковаца. У кући Суље Ђулића на Бијелом Потоку је, овај, дошло до, где су људи српске националности дошли и тражили ултиматум да се изврши предаја наоружања. Ја лично не могу се присјетити, нисам познавао те људе, осим касније кад сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то били мештани или неки са стране?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Са стране, са стране. Мјештани нису били, мјештане познајем ми смо комшије били, овај, касније ћу упознати главног од једног команданата који је руководио свим тим операцијама где је лично и мени рекао и касније ако треба ја ћу испричати те детаље, био Марко Павловић мајор по чину који се тако представио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисмо још до тог дела дошли. Помињали сте у истрази да су то били неки људи у маскирним униформама, то крајем априла.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли имали неке ознаке ти војници, каква је то била војска?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Разноразне ознаке су имали, имали су чак и «бијеле орлове», имали су и маскирне униформе где није било ознака, било је и СМБ униформи, тако да, значи разноразни маскирних униформи је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки сте оригинал предали тужилаштву тамо о предаји оружја, да ли се сећате?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја управо госпођо поред себе имам тај докуменат и то је извршила војна пошта из Тузле бројем 2465.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Они су нам дали ту потврду јер смо је тражили да, значи све са надом да неће се десити ништа са извршењем предаје наоружања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је војна пошта Тузла, је ли?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је потписао у име тога ко тражи предају наоружања?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја не знам, имате и Ви вјероватно поред себе, не знам може ли неко одгонетнути овај потпис, ја сам оригинал предао, копија је код мене, а ако може неко да ево господина, ево овде потписа или могу да Вам покажем госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, једино ако постоји графоскоп па да ставимо ту у судници код вас.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Само моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То пише војна пошта Тузла, је ли тако? 29.април 1992.?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Легално и нелегално оружје, добро, а печат?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Значи све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А печат војна пошта исто Тузла, је ли? Добро. Ја ћу молити судију Самарџића да нам то достави пошто ја то немам у предмету ту потврду.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Није проблем никакав, ја сам у пар наврата предао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја то могу да прочитам у списима.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Није у пар наврата, једном сам оригинал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. И кажете то је извршена предаја где? У Ђулићима?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Углавном се рађено у Ђулићима у читаоници мјесне заједнице понајвише али су ако се могу присјетити на појединим мјестима попут, људи из мјесне заједнице Кучић Кула и Бијели Поток су ту донјели оно што су имали, Ви из списка можете видјети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли се нешто после тога мења ситуација у безбедносном смислу у Ђулићима и у тим околним местима после тога?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: После предаје наоружања, овај, на почетку није било никаквих проблема, у ствари они су тад после предаје наоружања војне јединице и војне снаге са тенковима и са осталим наоружањем пролазили кроз наша мјеста, кроз мјесну заједницу Ђулиће и кретали се пут Сапне где су вршена ратна дејства, а у међувремену у том периоду мјесеца маја, значи ово што сам већ и наспоменуо почело је сузбијање или тјерање или протјеривање или како год хоћете становништва муслиманске националности које и географски добрим дјелом помјешан са појединим мјестима српске националности где су их они протјеривали и повлачили пут Ђулића и Клисе као што сам рекао. Између осталог у мају мјесецу, а ја не могу се сјетити којег датума стварно, долази до паљевине села Хајдаровићи, то је све углавном рађено да се застрашује народ и опет кажем повлачи да се бјежи према овом дјелу тог простора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сад долази до ове иницијативе да се одлази? Је ли то била Ваша иницијатива или иницијатива српске стране?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, то смо ми на збору грађана у Мјесној заједници Ђулића нашли једино то рјешење јер видјели смо да ту више нема могућности за животом, као што сам рекао понестајало је хране, понестајало је свега, болест је владала, нисмо имали значи никакве могућности да се може добавити или набавити са других простора како општине Зворника тако и шире и онда смо значи доњели одлуку да се иде са тим предлогом, једноставно да ћемо све оставити само да напустимо ту територију, тј. да се омогући несметан и слободан излазак и тада је дошло до овог састанка о којем сам причао гдје смо опет понављам значи у том периоду вршена су ратна дејства на простору општине Сапна, Јусићи и тако даље, гдје смо ми нормално без ичеге и немогућности било шта, а није ништа ни урађено, пролазили су значи тенкови Југословенске народне армије, пролазила је војска кроз наше мјесто ми смо то само немо проматрали и у том периоду значи

једино је преостало да се тражи замоли, захтјева како год хоћете да се то становништво бар ако ништа друго пусти на слободну територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ви знате Момчила Ивановића, је ли га се сећате?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он тада?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Морам рећи да ми је жао што господи је погинуо јер надам се да би он неке ствари могао да каже. Он је био предсједник Мјесне заједнице Петковаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он или Винко?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Бар тако, и Винко и он, ја вама ја сам напоменуо, није се радило и појединачно да се састаје и прича, разговара, увјек се радило из предсједништва Мјесне заједнице по два, три, четири или пет људи и ко год је хтио могао је да дође да сједи и да даје свој прелог, на тим састанцима. И увјек се значи понављам, увјек се разговарало и ишло на ту солуцију да се ни са једне ни са друге стране неће десити никакав сукоб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која је улога овог Момчила тог 31. маја, 01. јуна, нешто сте говорили хашким истражитељима у изјави вашој коју сте дали то је било 1998. године, да ли се сећате те изјаве?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Знам да сам давао, али не могу да се сјетим појединости, слободно реците ја све што сам рекао тад говорим и сад и у читавим изјавама ћу говорити само оно што знам и оно што се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја вас сад питам да ли се сећате тад сте причали доста детаљно?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О Момчилу Ивановићу, рекли сте да вам се јавио телефоном 30. маја из Петковаца и да је захтевао да напустите подручје, да се спакујете и да хитно дођете у Петковце и да сте отишли у кућу Винка Радовића, да су ту били људи у маскирним униформама, ова црвена «застава 128» наранџаста, да је био неки младић.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, црвена «застава».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да је био неки младић са аутоматом, да је почео да вам псује балијску мајку.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте ишли са Зијом Терзићем који је.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то тачно?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тачно је, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вас је то Момчило, шта вам је он то, шта је рекао Момчило?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па ништа ми није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли рекао ово да морате да напустите? Је ли рекао то?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетити вјерујте, а иако је рекао ја вама кажем значи долазило је да се мора напустити. Извините, прије 31. значи не у вечерњим сатима, ја сам то и рекао мало прије, у поподневним сатима, предвече је дошла друга изјава, тј. да је команда Зворника доњела одлуку да се не може кренути пут слободне територије Сапна. То је по други пут, а по први пут значи постоји могућност да је Момчило Ивановић назвао телефоном и да се дође на тај састанак, ја не спорим то не могу нити хоћу да спорим. Али значи отишло се на састанак извршен договор за иселење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ка Сапни је ли тако?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте, али други пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са вашим возилима и све?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Речено је да се може користити наша возила и све али додуше биће неког прегледа ако се могу сјетити, међутим то није никакав, није било спорно, није било ништа што би могло довести до некаквих било каквих проблема. Али значи други пут је речено јасно да команда из Зворника не дозвољава кретање слободне територије Сапна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко вам то јавља?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја се не могу сјетити, рекао сам и мало прије, стварно се не могу сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекли сте да идете поново код Винка у кућу?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Позвати смо госпођо ја вам кажем звато је други пут поново ја и Зијо Терзић одлазимо код куће Винка Радовића, други пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и кога сад затичете тај други пут?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Исто је било неке војске, било је значи, није било оних људи који су били на том састанку, није било и тад сам се сусрео са, ја, сведок «Q» је био, господин Спасојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате те псеудониме које смо вам дали, ја вас молим да их користите, те на том списку.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу вас сад поново вратити на ове раније ваше изјаве, нико од сведока, а ни ви све до данас не говори да су била два састанка, значи сви говоре да је био само један састанак, ви сте у истрази причали да је ту на том првом састанку дошло до те измене плана и да сте чекали одговор од неке команде и да је дошла забрана да ћете сутрадан ићи преко Тузле и Каракаја, значи рекли сте на том састанку да се чекало, исто тако хашким истражитељима сте рекли да се на том састанку чекало сигурно сат, два, кажете њима је требало два, три

сата да успоставе везу са својом командом у Зворнику и кажете ту да је ту значи промењена одлука и да вам је речено да је немогуће да избеглице иду пут Сапне, већ да морају бити укрцане у аутобусе и пребачене до Тузле?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је ово нешто ново значи.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Само мало, само мало. Опростите молим вас, ако није, ако се нисам ви знате из којих разлога можда најбоље изјаснио, ево ја ћу скупити мало и вратити се мало кад се прича о тим стварима онда се вратим, ја вама кажем госпођо, опростите, поклапа се моја изјава са временским периодом и у периоду од два, три или једног сата тако сам и рекао да је дошла наредба из Зворника, ја сам напустио кућу Винка Радовића том приликом, значи враћам се други пут, ништа нисам ту измислио можда сам требао у једној реченици да кажем да се чекало ко што сам и рекао сат, два или три, не знам колико одговор из Зворника, да сам изашао из куће Винка Радовића јер два минута је кућа Винка Радовића удаљена од села Ђулићи. Мислим ако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у Трибуналу да вам је после телефонирао Момчило Ивановић и рекао да њихова команда није дала дозволу да идете ка Сапни, већ да ћете ићи ка Тузли, је ли се сећате је ли вам Момчило телефонирао да вам то каже да је промењена одлука?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја вам кажем не могу, а иако је назвао, ево сад ако могу једну реченицу, и ако је Момчило Ивановић звао телефоном то се опет на неки начин повезује јер ја сам споменуо неке детаље се не могу сјетити, значи то је тај период ако је назвао телефоном, онда се вратило, није телефоном саопштено да команда из Зворника не дозвољава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тога се бар, једино ако није, сјећам да је саопштено у кући Винка Радовића, значи ту испред, у кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ту још увек били Јово Мијатовић и овај «Q»?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: «Q» јесте, опростите за мало прије, са «Q» сам био, а Јово Мијатовић и још ко је био у делегацији то ја стварно не знам нити се могу сјетити броја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи «Q» је био кад је дошло до измене плана је ли?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта он каже ко то мења план?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Ништа он није ни рекао ко мења план.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је та главна команда у Зворнику чији се чека одговор?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали касније?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Нису нам ни, касније кад сам био ја ухапшен и одведен у просторије Територијалне одбране у Зворнику, могао сам доћи до закључка да се ту ради о сад не знам које је ово слово да прочитам, о мајору, има ли његово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: «МП».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, реците слободно.

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Марко Павловић, Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је наш оптужени, није он заштићени.

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нема псеудоним. Добро. Да ли је на том састанку у кући било неких представника, неких избгелица српских који су дошли ту на територију Зворника?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не, не колико се ја сећам. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се неког Васић Драгомира из Живиница, па неког Максимовића поручника?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не госпођо зато што ако могу само у минути двије да кажем у тим моментима, у тим ситуацијама мислим да не треба никоме причати како се човјек осећа, нисам познавао те људе и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да кренемо сад даље, да ли ви са неким другим од ваших сународника након тог првог састанка причате везано за информације које сте добили у овој кући Винка и са ким ако причате?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не појединачно него са свим мјештанима који су били у Ћулићима смо се састали и пренели им информацију пред кућом Ибре Ћулића о том састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад кае је то, после првог састанка или?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Е управо то, после првог тог кад сам ја био и кад је донешена одлука, опростите, опростите, не, не, после другог значи кад је дошла званична информација да се не дозвољава кретање пут Сапне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па коме сте ви то рекли?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Грађанима Мјесне заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћулићи?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Ја они који су сви били, ко је год био ја се не могу сјетити ни, било је пуно свјета углавном то смо им саопштили и рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то дешава, испред куће Ибре Ђулића?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овима што су у Клиси окупљени?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам. Не знам јер ја после тога убрзо бивам хапшен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви саопштавате у Ђулићима?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да команда из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нема дозволе?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте, да не дозвољава кретање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нема дозволе да се иде ка Сапни?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је људи то чуло?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Пуно људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуно је ли?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Пуно, ја не знам којег броја, не знам који број, али је било доста света.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта им још кажете о начину изласка куда, са чим, са којим средствима?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам зато што нисам имао пуно информација осим ових које сам им пренео да ће се кретати пут Тузле. Ни мјесто ни ништа нисам знао нису саопштили одакле ће се вршити превоз тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте рекли где људи да се окупе?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте обавестили ове овамо у Клиси који су били окупљени, да ли сте послали можда некога од ових ваших помоћника, Мују или Зију или?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Мислим да је ако се могу присјетити један од њих, Зијо није сигурно, али да ли је Мујо или смо некога другог углавном послали то се стварно не могу ни сјетити, углавном та информација је свакако проширена и од других људи не мора нико званично, али мислим да је ако се могу сјетити Мујо Грахић или је неко други отишао до Клисе и да каже тако за ту информацију. Јер једноставно пакао је владао, пакао је једноставно страх пакао плач и све то тако да се изузетно могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је настао тај страх и плач? Кад сте рекли да не може да се иде на Сапну или?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Он је владао читав овај период до тог састанка, значи од предаје наоружања можда неколико дана тих није се то, али касније кад су почели тенкови, војска да пролазе кроз та мјеста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим на ово да ли је то нешто изазвало неку реакцију та промена да не може да се иде на Сапну ту близу иза Петковаца него да мора да се иде где, на Тузлу?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: У Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко Зворника?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Преко Каракаја и пут Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каракаја. Је ли вам то нешто било сумњиво?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Како неће бити госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците, испричајте нам. Јесте онда имали неку сумњу да ће нешто да се деси лоше или да неће сви бити пуштени или шта?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Па нисам имао ја такве информације, ви и даље живите у нади да се ништа зло неће десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта вам је онда било сумњиво?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Како је једноставно донешена одлука така да после сат, два, три команда из Зворника не дозвољава, ово је мој лични став значи неvezано ништа за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте мислили, шта сте сумњали? Који је разлог да не идете ка Сапни него да идете преко Каракаја?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Ту информацију не знам, нисам ни знао, једноставно нисам знао нити је ко могао знати шта је разлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте и даље мислили да сви иду је ли?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па каже овај Аган Лупић да је ваш заменик, овај Мујо Грахић, дошао и обавестио их да у Клиси буду спремни?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Е то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ваш заменик, шта је са Мујом Грахићем, је ли он жив?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Није на жалост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, ни Зијо?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вама познато да је неко рекао на том састанку да ће место окупљања бити Бијели Поток?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не. Мени не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То каже Винко Радовић, то каже и овај сведок «Q»?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Ја за то не знам. Мени сигурно није речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, али мало пре рекосте да је «Q» ту кад је измењен план, онда би било логично да из Бијелог Потока се иде ка Каракају је ли тако?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Па може се из Клисе кренути према Каракају, може се из Ћулића кренути према Каракају. Значи свједок «Q»

мени ништа није саопштио нити било ко други мјесто окупљања, тј. гдје ће бити мјесто окупљања људи који ће се возити пут Каракаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али кажете он је присутан када долази та забрана је ли тако? «Q» је присутан, да не може да се иде?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Био је присутан ту. Био је присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада ви то саопштавате да је забрана да се иде ка Сапни, то је већ поподне?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се онда даље догађа?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: То је предвече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тад сам, имао сам амицу у селу који је радио у Аустрији и који је доживио несрећу на послу, биле су му сломљене оба двије ноге. Тад сам замолио господина «Q» пошто смо се лично познавали и пошто је његов отац био мени наставник у основној школи у Сапни, може ли пребацити овог мог амицу инвалида на слободну територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куда, куда?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па није било говора, мислим да је касније кад је и Зијо, пошто су се исто тако добро познавали молио и питао да а «Q» је обећао да не спомињем то, замолио је да и његов брат са његовом болесном мајком исто тако пређе на слободну територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто ако сутра се већ иде, ако сутра већ сви иду, зашто ви то молите?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Молимо из разлога да се на слободној територији упознају људи о дешавању на тим просторима, управо о тим дешавањима, значи ништа да ми сад ту доносимо некаке одлуке или било шта да мјењамо, него једноставно да знају шта се дешава, пошто смо и пар пута покушавали да се упознају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где ви то молите овог сведока «Q»?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Код куће Винка Радовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он обећава је ли?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се сад дешава до тог вашег хапшења? Шта се договарате са «Q»?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ово што сам рекао да мог болесног амицу пребаци на слободну територију и ето рекао сам да је рахметли Зијо тражио да његов брат са његовим аутом превезе његову болесну мајку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причате где, где то причате?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Код куће Винка Радовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се договарате даље?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Е даље је «Q» обећао да ће у вечерњим сатима, значи предвече доћи и да учини ту услугу ако је можемо тако назвати или договор на Бијелом Потоку. После значи у тим предвечерњим сатима морам признати да је мој амица већ био спреман са аутом да, био је сигуран да ће господин «Q» доћи да га пребаци, тако исто и Зијин брат, ми одлазимо на Бијели Поток да сачекамо сведока «Q».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали неко одређено време договорено?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетити, углавном се радило у вечерњим сатима, не могу се сјетити да ли је било договора о времену и о свему и одлазимо на Бијели Поток у периоду колико пет, десет, двадесет минута и то кажем не могу се сјетити за временски период, жао ми је али стварно се изузетно тешко присјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви чекате овога «Q» да дође?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би шта, преузео вашег рођака је ли?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би преузео рођака или?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да, да би преузео, да би преузео амицу мог и Зијиног брата са два возила да пребаци на слободну територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Кажем не знам колико сам се, колико смо се уствари задржали на Бијелом Потоку тамо биле су баш двије колоне ондје пред њиховом кућом, у том моменту се појавио «гольф» двојка, црвене боле или трула вишња, гдје је стао и из њега су истрчали двојица полицајаца и још један момак који је био комшија човјек српске националности из сусједног села Петковаца, како су истрчали из аута, извадили су пиштоље и уперили у мене и звали ме да приђем ауту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај комшија, као се зове?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Будимир Спасојевић звани Будо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То овај покојни исто, је ли?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: На жалост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у некој униформи, ова два су кажете полицајци?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не, Будимир није био у униформи, ова су два момка млада била у полицијској униформи, бивша полицијска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао Буда неко оружје?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нисам видио нити је показивао, само знам да су ова два момка са пиштољима упереним у мене што су били полицајци позивали ме да приђем ауту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па нормално тад сам морао да приђем, питао сам шта је, одмах су ме руке су на хаубу, претресли ме и истог момента ме угурали у ауто. Угурали су ме у ауто и како су ме гурали у ауто повезли су ме пут према Каракају, према Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу ухапсили вас је ли?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Питао сам што ме воде, шта је било, нико ништа није хтјео да одговори, један од момака који је био у полицијској униформи се окренуо и питао ме за мог рођака Вахидина који су ваљда заједно били у полицији, шта ми је је ли ми у сродству и тако даље, то је била сва прича, онда су ме довели у Зворник у полицијску станицу гдје су ме увели, ту сам чекао можда једно пет, десет минута, опет кажем временски стварно не могу, чекам, вратили су се и рекли да не требам ту да будем и онда су ме пребацили у просторије Територијалне одбране и Општине Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то било?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: То је у Зворнику, то је одмах преко пута поште тад гдје је била пошта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ова полицијска станица, гдје су вас то пребацили прво, где је она?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Она је на излазу из града Зворника како да вам објасним она је малтене на излазу према Дивичу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви знате ко је у то време био начелник полиције града Зворника?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту вас нико у полицији није нешто испитивао или примио?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не. Нису ме примили, нити су ме шта испитивали, значи ови момци који су ме ухапсили и који су довели они су отишли горе коме су ишли ја не знам, вратили су се и поново ме ухватили за руке, стрпали у ауто и одвезли у просторије Територијалне одбране Општине Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад улазите испричајте нам шта ту затичете? Шта се ту догађа?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Кад сам ушао у просторије Територијалне одбране увели су ме у једну канцеларију и рекли ми да ту морам да стојим и да сачекам. После извесног времена на вратима се појавио човјек у маскирној униформи који је кад је ушао одмах питао јеси ти тај Алија Ђулић, реко да, а тад се окренуо и тако ме јако шамаром ударио да

сам се затетурао и да сам пао или сам пошао да панем не могу се више ни присјетити, почео је да псује и грди. Ја сам ћутао, тад ми је наредио да сједем, био је сто сјео сам на столицу, сјео је преко пута мене и почео тад да прети да ће ме заклати, да ће ме живог гулити, да, онда ме питао да ли сам прво ако се могу сјетити прво онда ме питао да ли пушим, рекао сам да, извадио је кутију цигарета понудио ме, нисам смио ни да узмем ни да не узмем оно знате ту у тим моментима пружио је узми, узми, узми и ја сам узео цигарету, запалио и онда ме почео питати, уствари питао ме да ли сам ожењен имам ли дјеце. Рекао сам да сам ожењен да имам два сина, питао је да ли би волио поново видјет своју дјецу, реко бих, у том периоду ме питао да ли ја њега одлично познајем, рекао сам да не знам ко што и не знам и нисам га познавао, сад се представио да је мајор по чину Марко Павловић. Устао је у једном моменту са ормана извадио нож, ставио под врат и рекао да ће ме поново огулити живог тако што ће ме када буде гулио и солити. Онда се поново вратио сјео је и рекао је да ће довести моју жену и моја два сина гдје ће вршити силовања над мојом супругом а да ми сви гледамо, затим да ће ми заклати старијег сина па ће онда заклати жену, а на крају ће заклати мене да мој онај млађи син то гледа па ће и њега заклати. Не знам који је период све то трајало, немо сам ћутао и посматрао нисам могао ништа ни учинити ни урадити. После извесног времена је напустио просторију, кад је напустио сјећам се улазио је мало старији човјек који је на себи имао сиво маслинасту униформу, гдје је почео да вријеђа да псује да, нисам га познавао. Онда је и он тако исто, мислим да је била сатара и узео моју главу и ставио на сто да ми покаже како ми Муслимани кољемо српску дјецу на пањевима у шуми. Није ме ударао ни он. Значи није ме тукао, али је изашао и онда је после извесног времена појавио млад момак баш дијете, исто је на себи имао сиво маслинасту униформу, окачену пушку М-48 гдје ми је опсовао балијску мајку, псовао, мислим, ја ако се могу сјетит, али углавном псовке су биле и тад ме је кундаком ударио у главу, млад је био, није имао снаге пуно, јесте остао ожиљак али. Ако се могу присјетити у тим моментима свима Будо је улазио у просторију, кратко се задржавао и излазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вас он нешто малтретирао или?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, није. Али су углавном после тога поново отварали врата, улазили, псовали, неко вас удари, неки нису. Иначе нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви сте све време у тој просторији?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да, цјело вријеме сам ту у тој просторији гдје ме је Марко Павловић испитивао. Заборавио сам рећи, питао је о оружју, ко је набављао, како је набављао. Испричао је како ја њега не познајем, у смислу као не можеш ме ни знати ја сам одрађивао свој

посао, зато си ти ту, да те убијем, тако то, мислим тешко се и присјетит свега. Углавном то је трајало читаву ноћ, ко је год улазио посао, тукао, ударао, не сви, морам споменути опет, да не испадне. Ту сам остао цијелу ноћ у тој просторији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ту преспавали ту ноћ?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да, цијелу, ма нисам ни спавао, како спавао. Углавном сам цијелу ноћ ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било ту још неких ваших сународника у тој згради ТО?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: У тој просторији где сам ја био ту, значи није било никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој просторији?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли прелазили у неку другу можда?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Сутрадан ујутру кад су почели долазити у просторије територијалне одбране, ушао је неки човек, не познајем га, у сиво маслинастој униформи био, ту су претежно били у сиво маслинастим униформама, питао је ко сам ја, откуда ја, шта ти радиш, ја сам рекао ето да су ме довели ту, узимају неке папире чини ми се, после извесног времена су ме пребацили у другу просторију. У тој просторији било је пет, шест, ако се могу сјетити броја, исто младих момака, али су били муслиманске националности, млади, нисам их лично познавао. Претучени онако, у тим моментима, улазили су поново многи, оно не смијете ни да гледате, а углавном псују, ударају, донели су папир да пишем о мјесној заједници, о, ко је имао наоружање, ко је набављао, како је набављао, о странци. Нисам знао шта би писао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко тражи да пишете, овај сад нови што долази у маслинастој, јел?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја, ја, ти неки нови који су долазили, улазили унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају ли они неке ознаке на тим својим униформама?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: На сиво маслинастим униформама нисам примјетио ознаке, кажем вам ви не смијете пуно ни дизати ни главу, ни гледати, не смијете се ви окренути да погледате ко је отворио врата, ко је ушао. Донели су тако папир и оловку да пишем, нисам знао ни шта писати, уђе, удари те шамаром, шта не пишеш, почињем да пишем, сећам се добро почео сам писати, оно ко заглавље Мјесна заједница Ђулићи, улази човјек и гледа и псује ми балијску мајку и удара ме, ко ти је реко латиницом да пишеш. Ја почнем да пишем ћирилицом, они

ударају, виче ниси ти србин шта пишеш ћирилицом. И тако, многи су улазили, псовали, кажем за ових пет, шест момака младих, они су били исцрпљени, али само смо се очима гледали јел нисмо смјели ништа, они су ту и прије значи били претпостављам, чим је један од њих оно ко мало прстом «ћути». После извесног времена у просторији је ушао Будо Спасојевић, тражи ми новац који имам код себе да му предам, дам. Извадио сам све што сам имао и предао, дао, отишо је, не знам колико је то све трајало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то сад већ тај дан освануо је, 01.јуни?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да, 01.јуни, значи ову ноћ сам провео сам тамо у просторији и онда су ме ујутру пребацили у овој просторији гдје су већ налазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сад то кажете улази Будо, јел он и даље у цивилу или је сад наоружан или како, или има униформу?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: У цивилу је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: У цивилу је био и нисам видео да ли је имао наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Кажем, не смијете пуно ни гледати без обзира на. После извесног времена у просторију, отворила се врата и нормално не смијете се ни окренути, ништа, и зачуо сам глас откуд ти ту, окренуо сам се и видео господина «Q», слегнуо сам само раменима, шта ту, нема шта да се каже, чека те смрт и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта вас он пита кажете?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Откуд ја ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ви кажете?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ништа не кажем, ништа нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли ту и ови други, ових четири, пет ваших?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесу, јесу и они су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел та просторија близу оне прве у коју је био овај мајор?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте, јесте, преко пута ако се могу сјетит, мислим да је преко пута, мислим, али у истој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже «Q», што не дође на састанак, шта је то било?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ништа није рекао осим ово што сам споменуо да ме је само питао откуд ја ту и ништа није спомињао, ни ја нисам смио ништа ни питат, и он је онда минут, два само и отишао. И онда је ту и даље било улажења људи, заклати, убити и да не причам, то се зна отприлике. Покушавам да будем кратак само. После извесног времена ме пребацују у трећу просторију, у тој просторији је био Грујић,

не могу се сјетит да је још ко био, знам Грујић, њега онако познајем, нисам имао никад никаквог контакта ни прије тога, ни до тад, знам га зато што је држао пекару у Сапни док сам ја био ученик основне школе. Тад су приче о жртвама њиховим од стране Муслимана, о овоме, ономе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви и Грујић сами ту?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетити да ли је још ко био. Можда је неко и био, можда и не, али ја се стварно не могу сјетити, после тога, после неког времена су, стално улазе, излазе неки, дошао је и господин «Q».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у собу јел?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А само да вас мало вратим да не би после ту нит пропустили. Испричајте нам мало то шта ви причате са Грујићем, јел Грујић вас познавао од раније?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам да ли ме је познавао, не знам кажем вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел пита ко сте ви, шта ви овде радите, јесте ли ви Србин, Муслиман, шта ту радите, јел нешто пита?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетим ни да ли ме је шта питао, ни шта, ако је, не знам, не могу се сјетим ни шта ме је питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о чему је причао кажете?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Прича је била о, касније кад је био и «Q» и, да ли је он изашао или остао, онда су неки људи улазили, ја стварно никога нисам познавао од тих који су после тога значи, кад ја већ улазим, кад сам већ био у просторији и причао око масакрима људи српске националности од стране Муслимана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то говори?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па ти људи који су улазили, ја се не могу сетити да ли сам икакав контакт са Грујићем имао, стварно не могу, мислим ни разговора, ако господин зна слободно нека каже, ја не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: У ту просторију је и господин «Q» долазио, и тад је саопштено да ће се мој народ размјенити са људима српске националности јел тад су причали да се у Тузли на стадиону Тушањ налази заточено пет хиљада Срба, и да ето Јалом плутају тијела људи српске националности који су поубијани у граду Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то прича да ће се разменити за Србе ваши сународници?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да не би било забуне, не могу се тачно сјетит ко, ко именом и презименом, да ли је «Q», да ли је Грујић, да ли, стварно не могу. Не бих волио да ништа кажем, не могу да се сјетим и не знам,

углавном је та прича била, ја не требам спомињати у каквом сам ја психичком стању тада био и читав тај период, тако да немојте замерити ако, што кажем да не могу да се сјетим јел овај ил онај, углавном у тој просторији је била прича и да ће се извршити размјена за народ с мог подручја. Треба да се уради потврда око размјене али чека се главни командант да потпише ту, дуго се чекало, нисам нормално ни знао о коме је ријеч, мислим да је готово већ читав дан, прича ево команданта. Тад је у исту ту просторију ушао Марко Павловић, окренуо се и рекао откуд ја ту, не знам ко је опет рекао, не могу се сјетити, да ће да се изврши размјена тог становништва из Тузле и људи с простора Ђулића, Клисе и околних села. Тад је Павловић рекао да све може пустити, све да пусти само мене неће пустити јер обећао је мене ће да закоље, да убије, заједно с мојом породицом. Изашао је напоље, мислим да је у том моменту или за који кратак период изашао и господин «Q», после колико времена, опет се не могу сјетит, вратио се и рекао биће у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: «Q».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А «Q»?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Господин «Q», да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то у вези ваше породице ће бити у реду ил у вези становништва или како сте ви то схватили?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: У вези становништва, у вези становништва и размјене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било с вашом породицом?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Моја породица, моја супруга и моје двоје дјеце су остали у Ђулићима, значи били су ту ноћ, били су у Ђулићима у току мог хапшења, и на срећу у првом камиону су убацили њу, мислим не убацили они него ушла је у први камион са двоје дјеце и напустила то подручје и отишла пут, ко зна гдје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што на срећу, јел постојала опасност да их не пусте, шта?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па сад је тешко то одговорити, углавном са, оно што сам дао изјаву претњом да ће ми довести жену и два сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно од раније, да.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Од раније, радити, клати, убијати, силовати, онда је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато сте се плашили, јел?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте ви схватили то кад вам «Q» каже да је у реду, јел то се односило и на породицу?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не, не знам, не знам, радило се на томе, значи радило се око размјене заробљеника, око размјене људи ове што

су нам спомињали српске националности стадиона Тушањ и људи с тих простора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте нешто пред ових Хашким истражитељима да сте ишли са «Q» на Бијели Поток па сте се вратили?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је до тога дошло, и причали сте нешто да је он рекао да му је наређено да доведе вашу породицу, па сте се ви плашили па је онда ипак рекао да ће да вас спаси, јел се сећате тога?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тачно, тачно, зато сам и споменуо да је срећа што ми је жена и двоје дјеце већ напустила то подручје. Како је дошло до, мислим да је имао БМВ црног, мислим, ако се могу сјетит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он да је имао?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Небитно је је возило, сјели смо у ауто и отишли на Бјели Поток да се тражи моја супруга и моја два сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже, зашто их тражи, шта ће му они?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па то је наредба, сад, тад било, а сад кад, ја на то питање не могу одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, шта он каже, знам да ви не, него шта вам он каже?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Није он ништа, он је само ако се могу присјетити рекао да је добио наредбу за довођење сина, супруге и моја два сина, ако се могу присјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко њему наређује, ко њему наређује то?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па не знам, не знам, то не знам. Кад смо дошли горе на Бјели Поток оно, видио пуно жена, пуно свјета, пуно камиона, људи су с пушкама, који су горе били одма притрчали мени, уперили цијев у леђа, прошли горе, питао сам за жену и за дјецу, нема их, отишли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел било ту неких заробљеника, ту кад сте ви дошли на Бјели Поток?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Којих заробљеника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муслимана, ваших сународника?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Сви су били ту, велики број људи је био ту, с једне стране жене и дјеца, у плачу, на камиону, па не дају ни да, једноставно не смете да скренете поглед а камоли шта друго, уперена вам је цијев у леђа. Питао за жену и дјецу као реко отишли су, одма су ме вратили, сјели у кола и вратили се за Зворник. Поново у просторије територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је то сад већ сати кад ви идете на Бјели Поток?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте овим истражитељима да су мушкарци већ били одведени а да су ту биле жене и деца?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, па рекао сам мало пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете сад видели сте и мушкарце?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: На камиону, рекао сам камиони су поредани, пар још мушкараца на камиону, ако се могу присјетити, један ил, али углавном су жене и дјеца били с друге стране пута, све на једном мјесту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад ви се опет враћате у град, јел тако?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, град Зворник, поново у просторије територијалне одбране, у просторију гдје сам и био значи задњи пут, трећи пут у просторију гдје сам био, гдје је био Грујић и гдје се чекао потпис главног команданта за вршење размјене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел то чекање потписа било након што се ви враћате са Бјелог Потока или пре?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да, зато што се враћам, не, не, кад сам се вратио са Бјелог Потока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад се још увек чека, јел?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да, чека се главни командант. После извесног времена поново се, ја био сам ја ваљда споменуо већ, улази главни командант Марко Павловић поново улази и ово што сам рекао, каже сви могу ићи само мени неће дозволити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то на крају?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. А има ли ту сада Бране Грујића и овога «Q» кад тај долази, главни командант Павловић?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да, има их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се сад ту прича, шта се догађа сад ту у штабу?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Оно колико се могу сјетити у тим просторијама се чини ми се да из те просторије одма врата имају гдје се улази у другу канцеларију, ако се могу добро присјетити. Мислим да је у тој канцеларији Марко Павловић боравио, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нисам сигуран, углавном се, нити се могу присјетити, нити се пуно причало, мркла тишина, а шта су они разговарали у другим просторијама то стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Као што сам рекао «Q» је, кад је Марко Павловић рекао да мене неће пустити, «Q» је изашао, шта је с њим разговарао, како и не знам, и онда се вратио и рекао да је потписано, и да ће бити пребачена на простор Тузле и да се изврши та размјена о којој су

они тад причали, да се налази толики број људи српске националности на стадиону Тушањ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која је ваша улога у томе, шта треба да буде ваша улога?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Само да понесем ту потврду у вези размјене и да треба да предам људима у Тузли. Нисам довољно ни познавао ни стање ни Тузлу нешто посебно, и ето предвече ја у међувремену је дошао и Аган Лупић у ту просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком тренутку везано, ако можете да одредите у односу на онај ваш одлазак на Бјели Поток, у односу на?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: После тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: После тога је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле долази, с ким долази, како долази, где га видите?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам, мислим да је ако се могу присјетити «Q» дошао с њим или га довео, ако могу, али мислим да је, јер је и господин Лупић био у полицији прије рата, Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И «Q» га доводи, јел?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Мислим да га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел га смешта у исту собу са вама или?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ту, ту гдје сам по трећи пут био, ја, Грујић, у просторији гдје је Грујић, гдје је Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко, Грујић и?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Грујић ту кад Аган долази?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па вјерујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у тој просторији где долази Аган, јел ту и Грујић и «Q» и Марко или не, или неко фали?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Мислим, ако се могу присјетит, значи опет кажем, ако могу да се присјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да није био Павловић, да је био Грујић и «Q», ако могу да се присјетим, али нисам сигуран, нисам сигуран па не бих.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Опростите Београде, судија Самарцић за тренутак само да интервенишем. Не знам какви су ваши планови рада за данас, али хтјео бих да вам кажем да је и други свједок Лупић приступио на суд, тако да га можете и њега саслушати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пробаћемо, добро, хвала. Само нам је слика замрзнута, јел има ту неких проблема.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Ми вашу слику немамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Немамо вашу слику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо вашу али је замрзнута. Добро наставите господине. Кажите.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: У нас је слика наша у реду, али вашу слику немамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наставите господине Ђулићу.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Као што рекох нисам сигуран ко је у просторији био све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је дошао Аган, јел?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да, нисам сигуран.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Београде, опет интервенишем, само тренутак. Техника ме обавјештава да ће на тренутак прекинути снимање, и ми ћемо поново покушати успоставити везу да би отклонили сметње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сачекаћемо.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Ја вас имам сад на слици, да ли ви нас видите? Јел нас чујете Београде? Ми вас не чујемо. Ми вас не чујемо, како ме обавјештава техника да је то грешка до вас. Сад се чујемо хало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам крива, добро, нека дође сведок. Ја сам крива извините. Изволите господине Ђулићу. Стигли смо до момента када стиже Аган, па нам испричајте шта се дешава, шта сазнајете? Изволите.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тад сазнајем да су људи са тих простора пребачени, значи да су раздвојени мушкарци и жене и да су поведени пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате слушалице и притисните те имате «вољум» овде на. Мало гласније ако можете, слабије се чује. Само да вас питам. Јел он то прича свима вама или сам вама или коме? Аган то што прича.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја се покушавам сјетити да ли је то речено у тој просторији, да ли је речено на путу према Тузли кад смо нас двојица кренули. Чујем ето да ће и он ту бити, свједочити, па вјероватно можда боље зна, не могу се сјетити, не могу, знам да су моменти и детаљи пуно бити, али ја стварно не могу да се сјетим, да ли је то у просторији, да ли је у моменту кад прелазимо на слободну територију, али тад сазнајем за ту информацију значи да је он био у Школском центру и да су доле махом људи одведени, а да су жене са дјецом пребачене преко Каракаја

пут Тузле, до Мемића. И у том времену значи смо у поподневним сатима, предвече, кажем не знам колико је то сати, који је временски период, потписује главни командант потврду за именовање моје и Аганово за одношење тих папира за размјену заробљеника, то јест људи са подручја моје мјесне заједнице и људи српске националности у Тузли. Предвече смо са «Q» кренули тим путем и свратили на безнинску пумпу у Каракај да се наточи гориво и тад «Q» саопштава да је несигурно у том периоду путовати и одлазимо код њега да преноћимо у његовој кући. Тамо смо значи преноћили, вечерали, деда, мислим да је деда био, прича је углавном таква што је све требало, па није, никад на тим просторима није било ратних дејстава, конкретно ништа није посебно осим тих ствари, исцрпљени, преморени, бар за себе говорим, преноћили смо и ујутру рано кренули пут Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим путем сад идете и чиме идете?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Идемо, мислим да је «југо» био, ауто «застава-југо», идемо Каракај и према Тузли, идемо преко Мемића, на том реону пута било је пунктова, нису нам ништа радили, није нас нико ни даље ни испитивао. Ништа, долазимо у Мемиће и тад се договара, то је граница разграничења тадашње слободне територије, и дјела овамо одакле смо ми дошли. И са бјелим заставама смо прешли на слободну територију и пребацили смо се, ако се могу сјетити, разним возилима, тражили смо помоћ тад, није било возила, није било горива, шта ли све, с једним аутобусом смо дошли некако до Тузле и тад на жалост сазнали шокантну истину да на стадиону Тушањ уопште нема заточених људи српске националности нити да Јалом плутају тјела убијених Срба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога то сазнајете?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па од, зато што смо се јавили одма полицијској станици, значи одма на преласку у слободну територију журили смо се у полицијску станицу тад Тузле, јер нисам имао информација, ја нисам знао ни гдје, шта, куд, како, једноставно смо дошли у полицијску станицу у Тузли, и ту, мислим да се могу сјетити да смо се јавили људима који су ту радили, и мислим да је у соби 111, ако се могу сјетити, боравили смо, дали смо ту потврду и тад људи говоре, какви, нема говора, ни један србин није заточен у Тузли а камоли на стадиону Тушањ и да нема говора да Јалом плутају тјела људи српске националности. Онда су, одма су почеле разне информације стизати да су тај народ с мојих простора сав поубијан, да ово, оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови мушкарци, јел?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад први пут добијате такву вест и где?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Шире се вијести по граду, људи једноставно свашта, није свашта, људи причају одма, јер ми нисмо ни имали

информације о јачим сукобима, о ратним дејствима на било којем простору Босне и Херцеговине, тако да је то било и шок и изненађење, први шок изненађење је било да нема људи српске националности заточених и друга је ово да су људи стрељани, поубијани, и тако даље. Мислим други, трећи дан, мислим да сам звао Творницу глинице Бинач, јер сам био ту радник и тражио сам господина Драгана Караулића директора «Физике и хемије» из Београда, јер смо радили заједно, да га замолим да помогне, учини шта, да види шта је с тим људима, јел то тачна информација, није. Међутим, господина нисам могао добити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сведока «Q», причали сте да сте га звали, да вам је дао телефон?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да. Имам поред себе и даље ту бројеве телефона, њега сам звао, не знам, други, трећи, не могу се сјетити који дан, сјећам се добро из поште у Солини, да, и с њим сам разговарао, питао сам га да се овамо прича да су људи поубијани, да, тврдио ми је да није, ја сам га тад молио да у први мах макар дјецу који нису пунољетни пусте, јер било је доста и дјеце, било је од мог амице један син, од другог амице други син, који нису били пунољетни, увјеравао ме је тада да то није истина, да то није тачно и да ће, и да се ништа лоше неће десити. То је и био задњи контакт и могућност позива и разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви сте до тада већ чули да су људи неки убијени?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па причало се, причало се, не само неки него као да су наводно сви поубијани, јер знате како, та вијест шири се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колико је то дана прошло од тог 01. јуна?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па ја мислим да је други дан био, трећи, тако, одма су, једноставно су одма почете приче да круже градом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи овај «Q» не каже вам да не зна, него да нису?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, он каже да нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел он то проверавао или шта?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Каже да нису. Кажем вам нисам више имао могућности да ступим у телефонски разговор са «Q».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте га звали, тамо у Мали Зворник или у фирму, где?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја не знам ни од чега ми је дао број телефона, мислим да има овде, сачувао сам, гдје се налазе ови телефони не знам, у фирми, у просторијама, мислим да у кући није. Није у кући, 583-702 и 583-141, то су бројеви телефона на које сам га звао. То је био задњи значи контакт и могућност за молбом да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте овим Хашким истражитељима да сте неколико пута причали са «Q» телефоном у току јуна и јула? Сад кажете само једном, јел?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја мислим да је једном ако се могу сјетит, а и да сам разговарао, не, мислим да је једном, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је изгледао тај ваш прелазак у Мемифима, јел то лако било, ко је ту био на тој барикади са ове вамо?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Није било лако, зато што су вршена ратна дејства на тим просторима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: У моменту док смо чекали, долазили су многи и маскирани и не маскирани, знате у том периоду свашта се дешавало, у једном моменту кад је ауто стало иза мене сјећам се добро да је момак изашао који је имао реденик преко прса, имао пушкомитраљез, ја сам се баш оно изненадио зато што је то момак који је са Снагова рођен, који је радио са мном у Глиници и био електричар на мом погону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Само мало да се, док ово причам покушавам да се присјетим. Не могу се сјетит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био полицајац, војник, шта?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не, у цивилу је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, у цивилу, а наоружан?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Цивилу био, а наоружан, имао је реденик преко прса и имао је пушкомитраљез, то ми је остало, и онда се чекало да се, како и на који начин се успостављала веза ја не знам, да се прекину ратна дејства, да се можемо нас двојица пјешке упутити, рекао сам узели смо бјеле заставе и тако смо прешли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте показивали ту потврду коју сте понели?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Никоме до у полицијске станице у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, овде на барикади, да вас пропусте, да можете да пређете уопште тамо територију?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па не, господин «Q» нас је довезао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али кад је требало да пређете јесу ли вам тражили ту потврду, ти ту на барикади?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Мислим да нису, ако се могу сјетити, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Казали сте овде овим Хашким истражитељима да су тражили да виде вашу пропусницу, и да прво нису хтели да вас пусте, али кад су видели потпис да су се онда предомислили?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Могуће, могуће, кажем вам госпођо, то је ипак дуг период, могуће да је и то било, али ја се стварно не могу сјетит, овог момента се не могу сјетит детаља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко је вама дао ту потврду тамо у штабу?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: У просторији гдје је био Грујић, ко је од њих уручио ја се не могу сјетит, углавном су нам дали ту, ту су написали као што сам рекао, ту се чекао главни командант који је мјеродаван да може да потпише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је био неки списак ових људи заробљених?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, ја колико знам не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу многи сведоци, између осталих и сведок «Q» да се ту дуго чекало, да су се ту куцали спискови људи, да су они дошли, ти спискови из Техничког-школског центра, каже и овај господин оптужени кога ви знате као Марко Павловић, тако га помињете, да се ту исто неки, куцали су ту неки људи и неки људи из штаба ТО кажу да су се куцали спискови. Каже Аган Лупић исто, везано за то да сте ви ту неке спискове имали.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, ја колико се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте ви дали Марку Павловићу нека четири листа, списак неких људи.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу и ови оштећени да су се правили спискови и Гојкић Мехмедалија каже да су се правили спискови људи док су боравили ту пре изласка.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја немам ту информацију и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте после видели спискове ипак неких људи заробљених?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у медијима, ни?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па друго је у медијима, говорим у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте први пут видели списак неких људи који су сакупљени и одведени?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нисам нигде ја никад ни видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад нисте видели?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли вам је причао Аган шта се њему дешавало док је био у тој школи и колико дуго је био и шта му се ту догодило?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа вам није причао?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Колико се могу сјетити није ништа јел све је то кратак период, нисмо ми, ја опет спомињем оног момента кад смо прешли на слободну територију једини задатак нам је био да што прије дођемо до просторија полицијске управе да се пренесе та информација и та вијест о размени људи који су с наших простора и наводно, нажалост није било људи српске националности да су заточени на стадиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у Тузли.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у Тузли кажете није било?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Није било, ни један није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вама у истрази предочавана ова потврда?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Која потврда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ова чији потпис се чекао, потпис команданта?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: На жалост ја ни пут нисам имао прилике више да је видим, зато и оно сам споменуо, ту потврду смо дали у полицијској станици у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али добро, у истрази сте причали да је ту било нешто дописано руком и тако даље, да сте је предали тамо у Тузли, да се не сећате ко је носио.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тачно је да смо предали то у Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па предочена вам је копија у Брчком кад сте били 2006., у новембру месецу, копија те потврде, јел се сећате?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ако се могу сјетит, не сјећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па овде стоји?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не сјећам се, мислим да је била, ако се могу само присјетит да је, шта су питали, јел то нечији потпис, јел, не, не, не могу се сјетит, не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И значи тврдите да ви ништа нисте дали Марку, неке листове, папире, неке спискове људи?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не, ма милион посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А рекосте Јову Мијатовића сте у кући Винка Радовића видели први пут, јел тако?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док се причало оно да ће све бити нормално, јел?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Јова ту кад је постало спорно то да ви можете, па кажете чека се нешто, јел био он ту касније?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Мислим да није, јер као што сам рекао на том састанку је тражено присуство међународног Црвеног крижа, да ли је господин Јово Мијатовић у ту сврху дошао, да ли је којом другом, ја стварно не знам, али је углавном био, био је, и кажем знам га зато што смо радили заједно у Творници глинице у Бирачу-Каракај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте у просторијама штаба територијалне одбране, значи оно претходно вече кад сте ухапшени и сутрадан 01. јуна, све до оног одвођења вашег у школу код «Q» да ли се сећате још некога ту у штабу од неких можда водећих људи са територија општине осим ових особа. Јесте ли видели Јову Мијатовића?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Маринка Василића?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко други испред полиције да ли је долазио ту?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Могуће да је неко долазио, али ја те људе не познајем, нисам познавао, значи никога нисам познавао нити знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има нешто још битно чега се сећате? Шта је било касније, јесте ли имали неке проблеме због овога што сте Ви ето спасили тамо у Тузли?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били хапшени?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не. Само испитиван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испитивани. А Аган?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Е то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви у добрим односима са Аганом?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: После тога се нисмо никад више видјели ни, а били смо добри, то је генерација школе испред мене у Каракају, док је значи прије рата био доле били смо у изузетно добрим односима и нисам га ни дуго времена ни виђао осим тај дан кад је дошао у посторије те територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никад више нисте имали потребу да га видите, да га питате шта је то било с тим људима?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па, онда су информације долазиле са разних страна, мислим и он је, треба то рећи, имао непријатности тако да ја мислим да он живи на простору Сарајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нисмо се виђали и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у Тузли кад сте испитивани, то је било у тужилаштву 2004. рекли сте да је све време Вама говорио Брано Грујић

након што сте причали о овим заробљенима Србима и тако даље, па сте рекли са Грујићем смо разговарали у вези размене коју бисмо Лупић и ја требали уговорити у Тузли где се налазе на стадиону неких хиљаде Срба итд., па сте рекли да сте се са Аганом нашли код Бране Грујића у канцеларији и да сте с њим ту причали о тој размени да Ви треба идете да уговорите размену.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не може, опростите госпођо, нисам ја био нити мјеродаван нити моћан да говорим око размене да предлажем Грујићу да ово, оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да је он Вама говорио, то стоји у Вашој изјави коју сте Ви потписали.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Грујић да је говорио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то сте Ви причали 2004. 30. септембра, да ли се сећате?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Могуће госпођо, малоприје сам причао и опет кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: У овом моменту не могу да се сјетим ко је све шта причао у просторији у којој је био Грујић и "Q" и ја, не могу да се сјетим, значи не спорим ако сам се сјетио и рекао да је то господин Грујић причао, то не спорим и мислим да није ништа ни трагично али у овом моменту чега се не могу да се сјетим, не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се на том састанку у кући Винка Радовића помињало да ће овај "Q" да да неке камионе из ове фирме његове?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не. Ја колко знам не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је било неких размирица, свађа ту на том састанку, да ли ви можете да носите ваше ствари или не можете?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ако се могу сјетити мислим да није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви тврдите да је већ 31. маја донета одлука да не идете ка Сапни него да људи иду ка Каракају, је ли тако?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли је Аган то знао 31. маја?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Вјерујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре Вашег хапшења?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам, не знам да ли је знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви сте послали овог вашег заменика Грахића, је ли тако, да обавести народ, тако и он каже?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: У Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Мислим да је тако било да ли Грахић да ли неко, да оде у Клису и да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да каже? Да неће моћи да иду ка Сапни, је ли?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте, јесте, а да је конкретно за Агана не, мислим, ја сам рекао стање које је у том периоду владало на тим просторима, паника међу људима, страх, ја мислим да је ако, можда ћу лупити можда 4 – 5 хиљада душа било скучено на тако малом простору па замислите да сад знате сваку малтене информацију или разговор ко с ким, како, на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сложићете се да је то ипак једна врло важна информација.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Та је информација пренешена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овде један сведок да је преко сто људи војно способних мушкараца те ноћи пребегло и да су већ имали дојаву да људи неће ићи ка Сапни већ да ће се ићи ка Каракају, да им је то било сумњиво и да су побегли кроз шуму, је ли знате то? Јесте ли чули касније?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесам, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте чули?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесам, да. Па рекох Вам ја да је та информација није скривана и она је пренешена и речена пред грађанима у мјесној заједници тј. у Ђулићима пред кућом Ибре Ђулића, значи сви који су се налазили ту, сви који су били на тим просторима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како онда објашњавате да ови оштећени који су саслушавани кажу сви да је одједанпут у Клиси кад су се они спремили мислећи да иду ка Сапни тамо краћим путем, да одједанпут изашла нека војска, тенкови и да су они њима рекли окрећи се ка Бијелом Потоку итд., да су они били изненађени?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам госпођо, јер прије на ноћ, прије на дан сам био ухапшен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Не, не, мислим после, претпостављам да сте се интересовали како се то догодило, шта се то догодило тамо?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не бих око тога ја, ја причам оно што знам и оно што сам доживио и оно што сам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се причало нешто у просторијама штаба о условима у којима су боравили људи одакле је Аган дошао у том Школском центру, да ли се тога сећате?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Где је био Грујић или претходна канцеларија, нисам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где год, у тој згради?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: У згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало да је загушљиво тамо, да нема хране, да нема воде, да нешто ту треба на том плану да се уради, да ли се сећате таквих прича?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ако се могу присјетити можда мало или бојим се да ћу погријешити да ли је у тој просторији, да ли је то после било кад смо већ прешли на слободну територију да је било да су услови лоши и мислим да је "Q", да сам имао информацију да је "Q" рекао да се однесе вода, храна и тако, ако се могу, значи нисам сигуран да ли се та прича причала у просторији. Реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај "Q" да сте и Ви и Аган и он чекали спискове, да су се спискови дуго правили, да је Марко рекао да идете вас двојица у Тузлу и да сачекате спискове и да су спискови дати Вама и Агану у једном розе коверту, а да је он касније у штампи видео да на том списку има 670 имена, шта Ви на то кажете?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја колико се сјећам и колко знам никакав розе коверат нити спискови мени нису дати да их понесем у Тузлу, ни да су куцани ни да су дати. Ја одговорно тврдим да око тих спискова и око коверте ама баш не знам ништа и да није тачно да је мени дато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како би се онда мењали, како бисте онда тамо, који је био Ваш задатак, шта да информишете кад не знате ни колико људи, ни где су, ни шта су?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Наш задатак је био да с том потврдом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ступимо у контакт са људима на простору Тузле и да се на већем нивоу, значи ради на размени заробљеника, то је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је требало тамо у Тузли да кажете кога да контактирају је ли на тој потврди било неких контакт телефона, сећате ли се тога?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам, не могу се сјетити да ли је, највише бих волио да та потврда има, да ли на њој има телефона или нема то се стварно не могу сјетити и опет кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, та Вам је потврда предочавана, Ви сад се не сећате, ми ту потврду имамо.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја мислим да њој није ништа спорно, на њој нема сигурно спискова ни куцаних ни било чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви за друге неке папире осим те потврде не знате, је ли тако?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам. Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Нурију Јашаревића? Јесте га познавали?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Знам. Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао он неку функцију у Клиси у то доба?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па мислим да је, е сад да ли је био председник кризног штаба мјесне заједнице у Клиси не могу се сјетити али лично га познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто везано за њега и за његову улогу тог дана?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се тај народ окупљао и то све?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Аган Лупић је у истрази причао да је кад је дошао ту у штаб док се чекао командант без кога се ништа није могло одлучити испричао шта се све десило до пребацивања, да је било пуцњаве, да је било страдања, да је ту и Брано Грујић реаговао рекавши сведоку "Q" да оде доле да не дозволи да се нешто деси људима, како то да су људи малтретирани и тако даље, Аган каже да је причао да је загушљиво, да ли се Ви тога сећате?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу да се сјетим. Не могу часна ријеч, не могу да се сјетим и да не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву сте Ви војску видели на Бијелом Потоку кад сте тог дана са "Q" дошли и кад сте видели та жена, деца плачу и то, која је то војска била, да ли сте познали некога ту?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нисам могао никога да познам. Углавном су били у разним маскирним униформама и вјероватно су били у СМБ, ма не могу се сјетити, нисам могао да познам и никога нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то била нека војска из Зворника или нека са стране?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се изјашњавали доста детаљно везано за то ко Вам је све страдао том приликом, да ли можете сада да нам кажете из Ваше уже и шире породице ко је страдао и да ли је неко ексхумиран?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Страдао је мој отац и он је ексхумиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Џемил, је ли тако?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да. Ја да не бих оптерећавао брат ми је одведен у ствари то је син од мог амице, од мог даице којег је мајка на порођају кад је родила умрла и хранио се код мене и служио војску и оженио се ја га тако свугди кажем да ми је брат нормално, није рођени брат али је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то Амир?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ахметовић?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да. Затим су ми одведени амиџа и његова два сина, од амиџе друга два сина, пунац, шурак, зет, течићи, амиџић, сва фамилија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико укупно људи од Ђулића и рекли сте и од Салиховића, а било је и од Грахића, је ли тако?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја сам ожењен од Грахића тако да ми је пунац и шурак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то су тазбина, то је Грахић.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте, Салиховић то ми је даица из Зворника, Селимовић зет, Ђулићи рођаци, Дедићи, Течићи, не могу се све сјетити, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате колико је то људи укупно страдало и од тога колико је њих ексхумирано до сада?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не знам. Не знам колко је ексхумирано говори се о званично 750 људи да је одведено с тих простора, 734 тако ја имам информацију, а укупан број колко је ко нон-стоп се ексхумирају и нон-стоп су ценазе, скоро је била поново једна у Мемићима тако да број ексхумираних људи не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево поставиће Вам питања још странке, уколико имају. Тужилац изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да се сетите које функције је имао Зијо Терзић и Мујо Грахић и у којој месној заједници?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Зијо Терзић и Мујо Грахић су припадали мјесној заједници Ђулићи, а Грахић Мујо је био заменик мој, значи председник мјесне заједнице, а Зијо ако се могу сјетити није имао никакве функције оно званично, јер то је у суштини било све, то је хајде по папиру неко именом и презименом али мислим да Зијо није неке званичне по папиру функције ни имао и обављао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су вас након извесног времена пребацили у ту трећу просторију о којој сте говорили, кажете где је био Грујић кога познајем, где се та просторија налази? Да ли ви излазите из те зграде у којој сте дошли после одвођења у полицију па сте отишли тамо?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не. Не, господине, та просторија је, а мислим да се тога могу сјетити, мислим да је у истој згради где су биле просторије територијалне одбране и значи преко пута поште у Зворнику у том периоду, значи под истим кровом да је та просторија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ви се, ако сам Вас добро разумео, враћате из Бијелог Потока у међувремену где Вас одвео сведок "Q", па је ли говорите о истој просторији али нисам разумео која је сад то иста просторија, да ли ова о којој говорите да сте били код Бране Грујића или је то просторија у којој је био штаб територијалне одбране?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја говорим да су то просторије територијалне одбране, а по повратку с Бијелог Потока враћамо се у исту просторију у коју сам значи раније из друге оне пребачен, а то је у просторији где је господин Грујић био, значи у исту ту просторију и у просторије територијалне одбране, да ли су оне све припадале територијалној одбрани општине Зворника ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала. Ја бих само предложио да се поново сведоку предочи ова потврда па да видимо шта би могао да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ова потврда која Вам је предочавана у истрази.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо сад да ставимо то на овај апарат овде па да Ви видите да ли се, јесте Ви имали ту потврду у рукама?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Гдје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тамо кад сте кренули ка Тузли, ко је предао Ви или Аган?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетити вјерујте, обадвојица смо дошли, а ко је држао у руци, ко је предао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Ево да погледате, на тој потврди баш постоје ови телефони, бројеви телефона сведока "Q" које сте Ви данас навели, постоје још неки телефони, постоји и руком дописан овај неки текст. Да ли може да се укључи документ камера, режија? Код нас у режији треба да укључе па би требало да видите на Вашем монитору ту потврду.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада. Да ли можете да видите?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Потврду видим, али ово дописано доле стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Па је ли то то, да ли препознајете сада? Ево бројеви.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Сада не препознајете?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не препознајем, ја поред себе ево што рекох има написано руком два броја телефона господин "Q" које је написао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: А за ту потврду по мени мислим да је најмеродавнија где се налази оригинал. Ја стварно се не могу сјетити нити знам да ли је ко шта написао, дописао или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та потврда се налази у Хашком трибуналу и ово је оверена, електронски оверена копија те потврде коју смо ми добили из другог једног предмета који је био процесуиран у Хашком трибуналу. Ја Вас само питам да ли Ви препознајете тај текст и то, јесте читали шта ту пише? Ево ваша имена доле, ево доле на дну има ваша имена, само мало

горе подигните, ево доле пише Алија Ђулић, Аган Лупић, пренијети, горе исто на врху пише ваша имена, само мало да се спусти.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте, та је потврда куцана у вези.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево Ђулић Ђемила Алија и Лупић Шабана Аган, је ли тако?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте, јесте и потврда је та куцана и дата у вези ово што сам говорио о размјени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ту рађено у штабу, је ли тако?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте. Ја ни за какву другу потврду не знам и опет Вам понављам не знам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли ту потврду потписао тај командант мајор Марко Павловић који се чекао?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја је нисам носио њему ја лично на потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Али је речено, опет понављам, значи не може се ићи нити се може било шта урадити док потврду не буде потписао главни командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: И испричао сам Вам, да Вас не гњавим поново, кад се појавио ко је главни командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ли још питања, тужилац? Ево сада пуномоћници оштећених, изволите.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Ако сам данас добро разумела и молим Вас да потврдите ако сам добро чула да Вам је Марко Павловић у тренутку кад Вас је испитивао рекао «Могу све да пустим али тебе и твоју породицу нећу», је ли тако било?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не за породицу. Не, не, не за породицу, за мене је рекао.

МИЛЕНА ВАСИЋ: За Вас је рекао, значи рекао је да може да пусти све али да Вас неће?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте, као у смислу, значи опет понављам, "Q" боравећи у просторији око разговора да се не враћамо поново, размене заробљеника, је рекао да се чека главни командант, кад је главни командант наступио господин Поповић Бранко, Марко Павловић, овај, рекао је «Мене никако пустити неће», значи не говорим за своју породицу, говорим за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо даље.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Значи чекао се Марко Павловић да он потпише, нико други?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тако је тад причато.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Добро, само још једно питање, хтела сам да Вас питам ко одлучује, прво је речено да је дозвољено да идете према Сапни, а онда је промењена та одлука, ко одлучује о томе шта Ви мислите, који је Ваш утисак, је ли знате која је та команда из Зворника, ко је чини?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, он је већ рекао касније, да је касније сазнао.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ако могу да искористим ову прилику да замолим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: "Q" и господина Грујића ако имају душу и срце нек каже ко је и по чијом наредбом је речено тј. забрањено одлазак у Сапну, јер је то кључни моменат био, нек се сјете својих породица, људи, нек кажу под чијом наредбом је то донешено, ко је главни и одговорни из Зворника донио ту наредбу да се не може кретати слободно територијом пут Сапне, ја ћу их одавде замолити ко људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па ја не знам ни ко је, ни ко је тад био командант цивилних послова, ко је био начелник општине стварно не знам, мислим чуо сам касније, а причам само оно што знам.

МИЛЕНА ВАСИЋ: У том тренутку нисте знали ко је председник Привремене владе?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих Вас питала када се Ви налазите у тој, ваљда трећој канцеларији, овај, да ли се овај, да ли ту Ви видите Агана Лупића?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја сам госпођо Кандић био у просторији прије него што је, значи док сам ја био у трећој канцеларији у тој трећој просторији онда је дошао Аган Лупић, значи после. Нисам га затекао у тој просторији, ваљда се тога могу сјетити.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте видели ко је ишао по њега?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам, не знам, нисам видио, нити знам. Нисам био у току, ја могу сад да причам после шта, ко је како, рекла-казала, али ја значи говорим госпођо у том моменту нисам имао никакве информације никакве контакте, нисам знао, нити сам био у могућности да знам ни ко је ишао, ни како, ни на који начин.

НАТАША КАНДИЋ: А када је он дошао да ли је, колико сте Ви још остали у тој просторији по довођењу Агана Лупића?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Мислим да смо остали до, мислим да је то било до предвече, јер ако се могу присјетити, опет се враћам на оно, нисмо могли да напустимо ту просторију чекао се главни командант за потпис, најмеродавнији за потпис потврде с којом ми прелазимо на слободну

територију. Који је тај период од момента доласка Агана док је командант дошао и потписао ту потврду ја стварно не могу да се сјетим, значи у предвечерњим сатима смо напустили ту просторију.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте у то време, значи по довођењу Агана, да ли је долазио сведок "Q", да ли је долазио Бранко Грујић ту?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Господин Грујић је био у просторији, господин "Q" је долазио, излазио, улазио, ако, покушавам да се.

НАТАША КАНДИЋ: А Марко Павловић, по довођењу Лупића?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Марко Павловић, значи човјек о којему сам причао, мислим да није био ту, мислим да је он дошао касније јер из овога произилази, значи опет се враћам, чекао се главна особа за потпис те потврде, а то је управо Марко Павловић који је дошао значи предвече због тога ми тај дан и у тим поподневним сатима нисмо могли напустити тј. прећи на слободну територију.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли се сећате да ли је Аган Лупић то поподне, значи кад се ту налази Бранко Грујић, каже нешто о том Школско-техничком центру, о људима који су тамо?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја не могу се детаља сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, да не понављамо, то сам питала.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја мислим да ће господин Аган Лупић свједочити па нека каже, мислим ја не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сам му ја предочавала.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а реците ми само, овај, када сте отишли у Тузлу, Ви кажете да идете у пошту у Солине да телефонирате овом сведоку "Q", да ли је тамо у тој некој, у Центру, не знам безбедности или у неком другом органу зар није постојало неки интерес да се комуницира директно са Марком Павловићем, са сведоком "Q", са Бранком Грујићем око људи који су остали тамо?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Као што сам рекао у просторијама Центра безбједности Тузла у соби 111 смо се прво обратили и ја не знам имена људи али знам био је човек проћелав онако, дочекао нас је, сјели смо код њега и причали, предали ту потврду где нам је саопштено да ће на нивоу већем, значи ако се могу сјетити човјек хрватске националности је био командант око тих размјена, не могу сад да се сјетим његовог имена, да ће се то значи овај њему пренјети и да ће се онда кренути у реализацију преговорима, договорима и како је већ требало да буде, значи предата је потврда, речено је да ће се с већег нивоа бити, а ово што Ви госпођо спомињете у пошту у Солини то је био други или трећи дан, не могу се сад тачно сјетити где сам господина "Q" звао јер су се почеле причати вјести, приче да су сви људи поубијани први дан, а пошто сам имао његов телефон онда сам га назвао да га питам да ли је то истина или није.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, да ли сте Ви тај телефон дали, предали, телефон сведока "Q", да ли сте дали овим надлежним, овај, када сте им предавали ту потврду, да ли су они имали контакт са њим?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја мислим да, ако се могу присјетити да смо дали, овај, број телефона господина "Q", ако се могу сјетити, не знам. Ево сад први пут добијам информацију да се у тој потврди са преласком имају телефони, контакт телефони, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питање је да ли Ви знате јесу ли они контактирали с њима?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не, ја питам да ли је он дао тај број телефона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па има на потврди. Значи питање је да ли су они ту рекли да ће звати они тамо у Зворник, ти из Тузле?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Е то, то не знам, мало прије Вам рекох.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек који је тамо рекао да ће контактирати ту у станици јавне безбедности Тузла, ко је био главни?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам, не знам госпођо ни имена, упутили су нас, поново понављам, у собу 111 ваљда неко зна од људи ко је у том периоду радио и њему је предочено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, овај, тад кад сте предали ту потврду да ли је било тада говора о томе, је ли било неке информације да се нешто догађа у Каракају, да се убијају људи или Ви касније сазнајете?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Није, касније госпођо Кандић сазнајем. Није било ту никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је после.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Само што, ми смо се хтјели информисати.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли имате неко сазнање да ли је нешто, овај, ко је, да ли је и ко је тај, овај, ко је предузимао нешто из Тузле у вези са тим информацијама да се тамо нешто догађа, или пре тога да ли је?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Немам информација и не знам госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Господине Ђулићу, ја ћу Вам поставити пар питања, неке ствари ми нису овај до краја јасне, па ако можете да се присетите. Видите, Ви сте поменули да сте Брану Грујића тамо видели у тим просторијама у тој трећој некој канцеларији у штабу, мене интересује да ли је то овај датум 01. јун?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли можете да нам кажете кад сте га видели Ви то? Кад је отприлике тај сусрет био, пре подне, поподне?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Мислим да је прије подне господине, мислим да је прије подне, ако се могу добро сјетити.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Око колико часова, да ли можете да кажете?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу, не могу нажалост.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А реците ми, овај, Ви након тога са овим сведоком "Q" одлазите, колико сам схватио тамо у село, је ли тако?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А кад идете у то село?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетити, тај дан исти, то не могу да се сјетим времена.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па да, да, тај дан траје 24 сата, мене интересује, значи да ли пре подне, поподне, кад одлазите у село?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ако се могу сјетити прије ће бити око подне, можда, можда.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Око подне?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нисам сигуран, нисам сигуран.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Је ли иде још неко с Вама или само "Q"?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Само "Q", колко се могу сјетити.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А ко вози ауто?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: "Q".

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: "Q" вози?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И колико се сад тамо задржавате? Ви сте испричали шта сте тамо видели, а мене интересује временски да ако можете мало да нам ограничите?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: А нисмо се ми задржали, можда десетак – петнаест минута, не знам да ли смо и толико, не могу се сјетити времена али кад кажем значи да нисмо дуго, није дуго, то дуго није ни преко пола сата, не могу да се сјетим временски тачно колико смо се задржали.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Кад сте тамо завршили тај посао враћате се, је ли? Где се враћате?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Враћамо се поново у Зворник и поново у просторије територијалне одбране општине Зворника.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е добро. Е сад ми реците колико је могло ето док сте отпутовали тамо, док сте боравили неко време тамо и док сте се вратили, колико сте времена били одсутни тамо из тог штаба?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Пошто претпостављам да знате да није моје мјесто удаљено пуно од Зворника, сад да ли смо били сат, два, сат ипо, пола сата, сат времена, не могу, жао ми је не могу да се сјетим и не знам временски период колико смо се задржали, колико смо били одсутни у том периоду.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не бих Вас ја то питао нити би инсистирао да је то неважно, јако је важно зато ја покушавам да неке ствари знате.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Разумијем Вас, ја покушавам али ако кажем да је то било сат времена бојим се лагаћу себе, лагаћу све, зато не могу да се сјетим, значи временског периода стварно не могу.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да. Враћате се у штаб, то би било значи негде ако сте око подне отишли или рано поподне значи то било негде, значи, и колико сад времена боравите у штабу док не одлазите са сведоком "Q" као што рекосте његовој кући?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Опет, опет морам да кажем да временски период не знам, не могу да тврдим, не могу да кажем, али ако се могу присјетити и трудим се да се присјетим тих детаља мислим да је то било предвече, пошто је то био.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Предвече?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Значи, можда предвече, у предвечерњим сатима, поподневним касним сатима.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А кад овога господина, кад господина овога Лупића видите ту у штабу?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Исто не могу да се сјетим нити вријеме, ни сат, да ли је то било, прије подне није сигурно, то је можда око подне, поподне, значи ако могу да се сјетим тих момената и тих детаља мислим по мом мишљењу да ће прије бити поподне него прије поподне.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је, значи Брано Грујић како Ви кажете, све време ту у штабу од ујутру па до предвече кад Ви идете, значи да ли је он цео дан? Ја како сам схватио из те Ваше изјаве ако није Ви реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, није, он је рекао одлази повремено, враћа се.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, није за Брану рекао да одлази, рекао је за Марка Павловића и за сведока "Q", а за Брану нисмо сазнали али можда је он.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Господине, ја не могу.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Опростите.

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нека, нека, ја не могу, опет се враћам за све детаље, знам колико они значе и шта значе, не могу да тврдим да ли је господин Грујић цијело вријеме боравио ту, да ли је повремено излазио, да ли је можда онај период док сам ја био одсутан да ли није излазио, тако да не могу да тврдим, жао ми је, не могу.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па добро тај период кад Ви нисте били и не знате, али мене интересује кад сте Ви били, значи од ујутру до увече је ли све време био тамо, јесте га затекли кад сте се вратили из Бијелог Потока?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетити, жао ми је не могу.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не можете да се сетите?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Жао ми је, не могу, не могу. Само дозволите ми једну реченицу господине, тешко је можда Ви да то на неки начин разумијете, то су моменти кад глава мора бити окренута ка столу, ка поду, кад нема окретања главе ко је изашао, ко је ушао, због тога је изузетно се тешко тих детаља се сјетити, зато не могу да тврдим јер читаво вријеме био, је ли излазио, улазио, није ли, свако је улазио, свако је излазио.

Адв.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Видите, ви сте на почетку вашег сведочења рекли да сте ту неку тортуру преживели па овај као каже Бранко Павловић хвата за нож, па тај један долази хвата ту сатару, па сад мене интересује како откуд тај сад тотални један обрт, они сад вас пуштају идете и сад идете, мени то апсолутно није јасно, ви идете сад носите списак тај, знате идете у Бијели Поток тамо са овим господином «Q», шта се то десило?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам ни ја господине.

Адв.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Мислим од тог непријатељства према вама како сте ви рекли до овога да ви сад идете сами са сведоком «Q», јесте били везани са сведоком «Q» кад сте ишли?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

Адв.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нисам.

Адв.МИЛОМИР ШАЛИЋ: То ми је, верујте ми да ми то није јасно, шта се сад ту десило? Значи од једног непријатељства према вама до овога да ви идете тамо. Којим сте ви поводом ишли тамо, реците?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Гдје?

Адв.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Са сведоком «Q» у село тамо, у Бијели Поток?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Зато што је господин Марко Павловић рекао да ће ми довести породицу и да не понављам шта ће с њима да ради. Како, због чега и на који начин са «Q» сам ишао на Бијели Поток и враћао се ни мени то није било јасно, да ли је била наредба да се моја породица ухапси и доведе доле или неки други, вјерујте не знам ни ја.

Адв.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јел вам реко сведок "Q" што ви идете тамо?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ако се могу присетити само је рекао наредба је, а шта је наредба ја не знам, то сам рекао и у изјави мало пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у ранијој и изјави да вам је он рекао да је наређено да доведе вашу породицу и да зато идете тамо, јел се сећате тога да сте рекли?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ако је то, онда је то било да доведе породицу, то сам мало прије у изјави рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не понављамо, добро, ја сам вас питала.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А шта је било, јел ваша породица тад већ била отишла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Кад сам стигао на Бијели Поток отишла је, рекао сам то.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Отишла?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Са камионом и.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, кад се ви враћате са сведоком "Q" и кад први пут видите овога Лупића тамо, и кад идете са тим Лупићем увече код сведока "Q" да преноћите, и сутрадан се враћате, јел вама Лупић говорио нешто, јел вам причао да ли је било неких доле проблема у том Техничко-школском центру, да није неко страдао, да није неко малтретиран?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу да се сјетим, питала ме госпођа.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не можете се сјетити. Кад сте дошли тамо у Тузлу, поменусте да сте били у центру безбедности у соби тој 111, да ли сте том приликом ви и овај са вама што је био Лупић, давали какву изјаву?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетити.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не можете се сјетити?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли су ови из центра какве забелешке правила тамо о том вашем казивању?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: И то се не могу сјетит.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви рекосте да нисте имали непријатости, јел овај господин Лупић тамо имао неких непријатности после тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна, питала сам га.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јел био у притвору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питала сам колега, он каже да не зна.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па нисте га питали јел био у притвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нисам. Рекао је да га није видео више.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га није видео више.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А да ли сте се, колико сте се задржали у Тузли после тога?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја сам и данас у Тузли господине.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ту сте остали, кад сте се спојили са породицом?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: После напуштања Центра јавне безбедности, кад смо им предочили потврду, кад је испричано шта је.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јел то тај први, други, трећи јун, који, да ли можете да нам кажете?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу да се сјетим датума.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Видите, ја сам ово у вези овог временског периода вама поставио тих пар питања да видим колико је Брано Грујић био тамо, зато што сте ви у једној ранијој тој изјави сасвим другачије то приказали, знате, и ја сад заиста не желим да вам предочавам ту изјаву, јер ви шта год вас ја питам ви кажете да се не сећате, знате. За сад ја не бих имао таквих питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, кажите.

НАТАША КАНДИЋ: Само бих питала сведока да ли је видео Агана Лупића кад је дошо на Бјели Поток?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је дошао са сведоком "Q" јел?

НАТАША КАНДИЋ: Да, са сведоком "Q", да ли је?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли зна ко је Делић Шећа, да ли знате?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Делић Шећа, па вјероватно је с мојих простора, не могу се сјетити, кад ми кажете тако име вјероватно је знам.

НАТАША КАНДИЋ: Она каже да је она видела вас заједно са Аганом Лупићем како сте пролазили, шетали?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Није тачно.

НАТАША КАНДИЋ: То, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видела је Нурију.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, заборавио сам нешто мало пре, опростите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Важно је зато имамо нешто у списима. Господине Ђулићу, кад сте тај дан кренули тамо са сведоком "Q" за Мемиће и где рекосте да сте ишли.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Кренули сте одакле, да ли сте кренули од његове куће?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: И да ли сте свраћали негде или сте право ишли?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Све право ишли, нигде нисмо свраћали.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесте ли ишли тад у Техничко-школски центар?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Можда се не разумијемо, опростите.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Можда се не разумијемо гдје је кућа, а ја то не могу сад јавно да кажем.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нема везе, не интересује ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србији, знамо где је кућа.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нема везе. Да ли сте ишли пред Техничко-школски центар са сведоком "Q"?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хвала. Значи нигде нисте из аута излазили. С којим сте аутом ишли?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, мислим да је «југо 55», ако се могу сјетит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел нисте узимали некога стражара из Техничко-школског центра да крене са вама, он је о томе сведочио?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Шицер, јел знате неког Араповића?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да вам је дао белу «заставу».

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесте ли имали ту белу «заставу»?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ако је се налазио на пункту у Мемићима могуће је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, али он каже да се возио с вама колима, да је дошао ту?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно, добро.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Извините још само да вас питам нешто. Ко је све у тим колима био?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: "Q", ја и Аган Лупић.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Грујићу.

ОКР.БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам само примедбу јер ја тај дан сам био свега десетак минута и нисам уопште био доле два пута, нити ме могао видет два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће вас чути, јел чујете оптуженог Грујића господине Ђулићу, јел чујете?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Чујем господина Грујића, чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево он има примедбе значи на ваш исказ, изволите реците.

ОКР.БРАНКО ГРУЈИЋ: Примедба јер сам само био у после подневним часовима као што је он рекао на 21 страни његове изјаве у Брчком, значи у поподневним сатима смо се видели у канцеларији само пар минута, кад

сам ја наишао, и онда је дошао сведок "Q" са Аганом, ту смо били пар минута свега, то се слаже, а друго све што је рекао није истина. То је моја примедба.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Господине Грујићу, ја сам рекао да у просторију у којој сте ви били нисам никад тврдио да сте били читав дан, да сте били сат, два, три или пет, ја увијек полазио сам с чињеницом не могу се сјетити детаља, минуте, сата, кад је то било у тој просторији, кад је то, говорим у току 24 сата шта се само дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али рекли сте још док сте били '98., испитивани од стране истражитеља да сте видели Брану Грујића први пут у тој трећој просторији, да је он ту седео.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је ћутао, да ништа није говорио, па сте рекли да он за сво то време седи ту, па да онда долази "Q", води вас на Бијели Поток, па се кад се враћате из Бијелог Потока, нема Бране Грујића, тако сте рекли, па онда поново он улази у собу, али вам се не обраћа и онда он доводи Агана. А он каже да у том првом наврату није био, већ само поподне кад је дошао Аган, а ви, по вашој изјави испада да је он барем два пута најмање био, и пре подне и пре нашег Бијелог Потока и после.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ако то пуно значи што ја не могу госпођо да се присјетим јел то било ујутру да сам видео господина Грујића, или поподне, или је он био пола дана, или дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био два пута или једном. Јел био и пре Бијелог Потока и после то?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу да се сјетим неких детаља, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А да ли можете да се сетите да ли је он био ту кад се пише потврда та, кад долази, кад се чека командант, да ли он каже чекамо команданта?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу да, опростите, не могу да се сјетим, да ли је рекао сам у изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да ли је господин Грујић, да ли је "Q" рекао да чега главног команданта, или је, не могу да се сјетим.

ОКР.БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, хвала.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Опростите Београде, судија Самарцић, сведок би молио мало паузе, колико ви имате још намјеру да саслушавате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево завршавамо, ја сам мислила да завршимо, још само један оптужени има питања или неко суочење, али можемо да направимо сад паузу ево 20 минута. Направићемо, имам једну обавезу.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Свједок каже уколико ће то тако кратко трајати да му пауза онда не би била потребна. Само да вас питам кад имате намјеру да почнете саслушање другог сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кад направимо паузу, после ћемо другог.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Јер имамо, он је срчани болесник и има проблема и терапију би требао да узме, па само да би му знали рећи у колико ће то бити сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево почећемо са другим сведоком сигурно у један, само да завршимо онда сада још другооптуженог, изволите. Ево сад ће вам другооптужени поставити питања ако има господине Ђулићу.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Па обзиром да је доста питања постављено, ја ћу покушати да избегнем свако питање које је постављено, али има неких које ми требају због наредних питања. Господине Ђулићу, уз жаљење што се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се представили господине оптужени.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Поповић Бранко. Уз жаљење што се десило вашим сународницима, будите сигурни нису то Срби урадили, него група безбожника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо питања молим вас, немојте ништа да се правдате, само питања.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је било неких састанака у четири ока које сте Ви имали? Нема глас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав глас?

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је господине Ђулићу, поред редовних састанака које сте имали група Муслимана са групом Срба било и састанака у четири ока, с ким и због чега?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Није било?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. Колико пута су вођени разговори о исељењу, не о односима, него о исељењу?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Рекао сам тог дана да је се водили разговори о исељењу.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Само тог дана?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Колико се ја могу сјетити.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Први део разговора су биле цивилне власти и договориле Сапну и онда је дошла војска и рекла не може преко Сапне, иде се на Мемиће. Кажите ми молим вас, знате ли икога из структуре војних представника који су били тамо, који су вам рекли да се не може ићи преко Сапне?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Само кратко да одговорим. Тај дан разговора нисам рекао нити знам, нити сам познавао ни ко је у цивилним структурама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте већ одговорили, добро.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте, значи никога нисам могао познати осим Јове Мијатовића у кући Винка Радовића кад се вршио договор око одласка на слободну територију.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, могу ли овако другачије. Прва делегација се разишла, сведок "Q" долази са другом делегацијом коју претпостављамо да је војна и саопштава војне циљеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није, па немојте сад давати исказ уместо сведока.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не, не могу на то питање да одговорим. Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакве војне циљеве нико није поменуо, никакву војску.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Рекао је да војна делегација није дозволила прелазак преко Сапне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није рекао да долази "Q" са војном делегацијом.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле вам то.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нисам ја, госпођо ја се извињавам. Господине нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, немојте одговарати уместо сведока нешто што он није рекао. Изволите господине Ђулићу.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Хтео сам да кажем да није тачно да сам говорио о војним и цивилним властима, немојте господине Поповићу, немојте, нисам то говорио.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Господине "Q".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма није господин "Q", шта причате, какав "Q".

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Господине Ђулићу, да ли је и у другом делу разговора био сведок "Q"?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, рекао је.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Јесте, рекао сам да јесте био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јел био неко с њим од војске?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: То не знам, рекао сам да са доласком у Петковце је била војска у маскирним униформама, у СМБ униформама, са наоружањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Возило «128» и да више не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је командовао том војском, јел знате?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Па не знам госпођо драга, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите питања.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Кад је саопштено да не можете изаћи преко Сапне, морао се обезбедити превоз, ко је преузео обавезу обезбеђења превоза људи?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам, рекао сам да не знам зато што сам прије на дан био ухапшен и одведен у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање је на састанку да ли је речено тај други пут ко ће сад људе превести пошто морају ка Каракају?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте само личне ствари, нисте знали којим возилима ће се ићи?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нисам знао којим возилима, ни ко, ко ће вршити превоз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Ко је узео обавезу да обавести грађане муслиманске националности и да их организује за сутрашњу, дакле за 24 сата исељење?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Колико је мени познато, нико да их организује, али да саопшти ја сам то рекао у изјави, грађанима је пренешена вијест да се не може кретати пут Сапне.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сте ви лично на једном збору грађана, након сат, сат и по времена изношења информација где је био извесни Грахић, «Заставом 750».

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Хало да ли се чујемо, Београд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте. Кажите.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: «Заставом 750» у непознатом правцу отишли са једном групом војника, да их тако назовемо? То има изјава, има документ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, реците ми где?

Сведок АЛИЈА ЂУЛИЋ: Молим вас судинице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте ми показивати ваше свеске. Не можете па питања ја постављам.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Па то ћу за, 1647/376.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рећи ћете ми изјава која, дата где, то ми реците? Да ли нас чујете.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Чујемо госпођо драга, ја више ни минуте, ил направите паузу молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 20 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли нас чујете?

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Да Београде, чујемо вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел може.

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Да ли сте спремни, јел можемо позвати сведока?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може да настави сведок Ђулић, јесте.

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Јесте, дакле позовите у судницу сведока Ђулић Алију. Ево ја потврђујем да је у судницу приступио сведок Ђулић Алија, чије је податке овај суд већ утврдио приликом, на почетку испитивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Добро.

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Дакле, можете да наставите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ево наставиће оптужени Поповић са питањима, изволите.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је, кад сте имали разговоре око исељавања, имали посебне разговоре за ујака и Зијиног стрица да се иселе? Да ли је тада договорено да се исели целокупна ваша фамилија у организацији сведока "Q", Зијина фамилија целокупна и ујакова целокупна фамилија? Подсећам то је изјава А101 146/16 задња страна.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: О целокупној или ако хоћете групној.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Целокупној.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, него је рађено само, био је разговор око, значи са сведоком "Q" за амицу и Зијин брат, а ја не могу тврдити да ли у том моменту да се то десило не бих и амицина породица или Зијина, за Зијину мајку сам рекао болесна, изашла је с тих простора.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Па нелогично је да се збрињава ујак, а остављају деца, мислим то морате пазити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо питања, добро.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је у договорима око исељавања имао са вама извесни капетан коме не знамо ни име, ни презиме, он се и касније јавља више пута?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сте са тим капетаном били у вези?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он каже не знам, а ви питате да ли сте са тим капетаном, он није одговорио да.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Чекајте, још један детаљ да га подсетим можда ће се сетит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да га питате да ли сте са тим капетаном.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не, ја се извињавам, с никаквим капетаном нисам имао контакта ни везе.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. Да ли сте са било киме, кад вас је сведок "Q" довезао на Бијели Поток били у приснијим односима и да је он рекао ево ја и Алија правимо Југославију?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не знам.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Па добро да ли сте имали с киме разговоре осим са сведоком "Q"?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Колико се сјећам не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да вас питам, када сте чули да идете у Тузлу као преносилац поруке за размену, речено вам је да се чека само главни командант да потпише па да идете?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Јел тамо?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: И кад је дошао Алија Лупић исто је тако поновљено?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Погрешили сте Аган Лупић.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Аган Лупић, извините.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетити да ли је и то опет поновљено или исти поновљено, ја сам у изјави рекао да се чека главни командант за потписивање те потврде.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је једном једини пут речено чека се Марко Павловић да потпише папире?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тога се не могу сјетити, али оног момента кад је Марко Павловић ушао у просторију, речено је ево команданта и ево ко ће потписати.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: То се можемо сложити, ја само питам да ли вам је неко док сте чекали рекао чекамо Марка Павловића или чекамо главног команданта да потпише?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетити да ли је ико спомињао име, не могу.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Хвала. Да ли сте знали да ће вас сведок "Q" вас и господина Лупића возити на гранични прелаз где ћете прећи на муслиманску територију, да ли сте знали тог дана?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не, не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисте знали?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Рекосте да вас је Будо са још два полицајца ухапсио 31., у негде предвечерњим сатима тамо негде близу села, јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо питање, не морате понављати одговоре, питање, то је рекао да.

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Тај дан, да они су ме ухапсили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, немојте понављати.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Кажите ми да ли сте познавали барем једног од та два полицајца?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: А да ли знате можда одакле је Будо знао тачно време и место где ће вас наћи у одређено време?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Ја не знам ни да ли је знао ни да ли је тим поводом и дошао, то нисам ни споменуо.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли вам је нешто рекао?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Није?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не. Морам само, присетио сам се, извињавам се, исто то возило је прошло мјесто Бијели Поток, оно се ту није окренуло, него прошло и кад се враћало онда је стало и ухапсило мене.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Кад сте прешли линију раздавајања, ви и Аган, да ли сте се ви после јављања полицији раздвојили?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Да.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Вас два?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Да.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте ли ви њега у једном тренутку сустигли у једном ципу са два човека унутра, док он иде пешке путем?

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сте ви на неки начин у том ципу отишли за Живинице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он каже не, а ви га даље питате за цип.

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Не господине.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да није ухапсио Лупића, а питам да ли је отишао за Живинице.

СВЕДОК АЛИЈА ЋУЛИЋ: Господине дозволите само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате саслушати одговор па онда поставити ново питање.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Од момента изласка из полицијске станице, тад сам отишао да тражим своју породицу.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: И то пјешке.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисте отишли за Живинице?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: После тога, после тога кад сам добио вјест у Мејдану да је моја породица смјештена код моје стрине сестре, онда сам отпутовао у Живинице.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сте ви, нећу питати за Агана, подвргнути испитивању полицијском и војно безбедносном за време боравка у Тузли и Живиницама?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја сам иначе често давао изјаве око тих ствари а нисам имао података ко су, да су се представљали војна, цивилна или било која друга.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Изузимам могућност да су то били тужиоци и судије, истражне судије, питам само за војно безбедносну и она некадашња наша популарна Државна безбедност?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не могу се сјетити назива, али углавном као што сам рекао изјаве сам давао.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Изјаве сте давали?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте ли били у притвору?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: У затвору не, у притвору?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ни у притвору ни у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, ајмо даље.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја имам иначе приговор, ово што је изјавио за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још питања, па ћемо онда примедбе.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, ајмо да завршимо са питањима и онда примедбе.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Рекосте у једном тренутку данас да је иницијатива непосредна уочи 31.маја за иселење дошла од Муслимана. Да ли је то тачно?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Да, да.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, добро.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Само дозволите.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Кажите.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: На основу притисака, на основу стања које је владало то је била једна једина могућност, значи то је била једна једина могућност пошто су сви они разговори на нивоу мјесних заједница пали у воду.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је у то време 30. на 31., већ 01., ви не знате, да ли је било покрета већег војске укључујући и оклопне јединице и пешадију и дејства везано око Сапне?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Ја сам и у изјави рекао да је кроз та подручја пролазили тенкови, пролазила су разна војна наоружања, али у већим, не знам како замишљате у већем облику, ратна дејства су се дешавала на подручју општине Сапна.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. Дакле, ви нисте грађанима преносили целокупну информацију и организацију посла око сутрашњег исељења, то је урадио Грахић, јел тако?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нисте добро господине чули, ја сам рекао после тог састанка, да се збору грађана предочило и није било говора о начину исељавања.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: А кад су у питању господине ратна дејства, сад ми је пало на памет, ту, тај дан, ту вече, док сте ме ви испитивали и док сте оно радили што сте радили, да сте у једном моменту напоменули да сте се враћали са подручја Витинце и оног дјела и како сте се осповали, како су лијепи крајеви а треба да водим борбу. Јусићима горе и Витиници, рекли сте да се враћате с тог ратишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још питања?

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам више питања само желим да дам један приговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Све што је сведок рекао да му се с моје стране десило у штабу ТО, па и ово сад што је додао то не одговара истини. Будите сигурни ако ништа друго да у ноћним сатима ми операције где год смо могли то смо избегавали, а да сам ја њему претио ножом, да сам га шамарао, не спорим могућност да је веома лоше прошао јер тада већ у штабу никог није било, штаб је био пролазно место где је могао ући тог дана ко хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел има неки део везано за вас да је тачан, кажете нисте га шамарали и тукли, а ово сутрадан, потврда, јесте ли то ви или и то нисте ви?

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Има овај део апсолутно тачан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Кад сам дошао да су ме сведок "Q" и остали убедили, а пре свега сведок "Q" убедили да иако нисам командант бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није сведок рекао, то ви говорите.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да потпишем то има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок није рекао да је.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да сам потписао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте. Сведок није рекао да је вас "Q" убедио него да сте ви тај командант који се чека да потпише а не на убеђење "Q", а ја вас питам значи тај, значи ни то онда није тачно, ви кажете да вас је сведок "Q" убедио, јел?

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим вас, сведок, господин који сведочи, је у праву да сам ја потписао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господин сведок каже да је то иста особа која га је тукла претходне вечери, ви кажете није.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Сведок који сведочи не зна шта је био разговор између мене и сведока "Q" да би ја то потписао, јер ти разговори нису вођени у његовом присуству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада да анализирамо, ви сад само ставите примедбе да ли има нешто што је тачно, или је онај први део нетачан а други тачан или како.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: И једно и друго је нетачно, ја само сам потписао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Ђулићу, јел чујете шта каже овај оптужени, каже није он тај исти човек који вас је претходно, јесте ли ви сигурни да је то тај исти човек?

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам ја уопште тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па претходног дана, другог дана јесте.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Тачно је господине Марко Павловићу да сте ви, ја ћу вас подсетити ја један детаљ, ја се извињавам само минут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободно, слободно, реците.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Кад сте ме тукли, кад сте ме ударили и кад сте ме испитивали за супругу и два сина, сјетите се кад сте ме питали, а гдје је твој највећи пријатељ Ефендија из Ђулића, и да си рекао да си нас пратио и да си увијек знао сваки наш покрет и наш податак и оно је што сам у изјави претходној рекао да се надовежем да сте ви одрађивали свој посао, видите, дословце сте рекли, видите ли ви како сам ја одрађивао свој посао и претставили сте се да сте мајор по чину и да долазите из Ниша, ја вас лично не познајем, ја користим и даље име и презиме које ми је остало дубоко у сјећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам помињао неког Насера Мајловића из Ђулића?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Е добро сте, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Оног момента кад ме је значи да се само вратим на податак, кад сте ме ударили, кад сте истом ушли у канцеларију гдје је био, гдје су ме довели први пут и кад сте ме ударили шамаром одмах сте ме питали, ко вам је набавио наоружање, рекао сам вам да не знам, у том моменту сте извадили папире и кажеш како не знаш, погледај ово у новинама пише да је наоружање вршио нико други него Насер Мајловић из, заборавих име, из Цера човјек трговац, човек српске националности. Новине су писале неке како су они ухваћени на граничном прелазу са наоружањем. Јел тачно Бранко Поповићу, Марко?

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Ма како тачно, где су ти људи ухваћени ај ми само то кажи ти шта је са њима, а друго како то да се ваша фамилија извукла, а ово уопште не одговара истини, ви увеличавате и даље вероватно под пресијом оних органа безбедности који су вас ислеђивали.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Није господине тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине, Ђулићу које цигаре је пушио?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Плави «Ронхил».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли пушили плави «Ронхил»?

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Не брата, него бели «Кент».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бели «Кент».

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Од како сам почео па док.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Плави «Ронхил».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: А то што кажете моја породица, ваљда сте чули да је и мој отац и мој брат.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: На жалост чуо сам.

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Нажалост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи господине Поповићу, који је сад то други Марко који се представљао као Марко Павловић претходног дана?

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По вашим.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате појма, добро. Имате ли још нешто можда да сте се сетили господине Ђулићу?

СВЕДОК АЛИЈА ЂУЛИЋ: Немам госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Седите ту у судницу, ја бих молила следећи сведок да дође. Само да констатујемо.

То је све што имам да изјавим.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА АГАНА ЛУПИЋА

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Хоћете увести следећег сведока, то је Аган Лупић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Док не дође сведок, овај сведок који је предвиђен за сутра заштићени «Б 1098», тражи искључење јавности па да знате.

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Јел ме чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите чујемо. Сутра неће бити јавност.

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Јел можемо паузу кратку 10-так минута?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет паузу, па кад ћемо завршити пола 2 је.

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Требају нам лични документи остали су доле, само да оде свједок по њих, не можемо утврдити идентитет без личне карте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то далеко доле?

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Није далеко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сачекаћемо ми у судници.

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Не морате ни прекидати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У судници ћемо сачекати. Добро.

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Београд је ли ме чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Ево можемо наставити.

У судницу је дакле приступио свједок Лупић Аган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: И констатујем да је његов идентитет утврђен на основу личне карте број 04ВНА4799 која је издата од МУП-а Кантона Сарајево, Вогошћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е хвала.

СУДИЈА СУДА БИХ ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Што се нас тиче можете кренути са испитивањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Добар дан.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Лупићу, као сведок дужни сте пред судом да говорите истину, давање лажног исказа је крвично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања ако сматрате да бисте се изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или евентуалном кривичном гоњењу. Ја ћу вас молити да прочитате тај текст заклетве испред вас наглас.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Само да вас питам, да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранком и Поповић Бранком алијас Марком Павловићем?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Добро.

Сведок упозорен на дужност казивања истине, са подацима као у списима, након што је положио заклетву наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте саслушани замолним путем у Сарајеву 07. марта 2008. године па да вас питам да ли остајете при тој изјави?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја се и не сјећам те изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сарајеву?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не сјећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 07. марта 2008. године замолним путем сте саслушани везано за овај догађај у Техничко школском центру?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па вас питам да ли остајете при том што сте изјавили?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При тој изјави. Давали сте изјаву и хашким истражитељима још 1998. године, да ли се тога сећате?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пред овим судом у току је кривични поступак против ове двојице оптужених, ставља им се на терет кривично дело ратни злочин против цивилног становништва, убиство око 700 људи из овог реона 15-так села око Зворника па да нам испричате шта ви знате о томе и да ли знате евентуално нешто о евентуалној улози ових људи у овом догађају? Изволите.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: На које мислите људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: На које мислите људе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људе из Ђулића, из Клисе, из Хајдаревића, из Сјенокоса, из Цина, из Грбаваца?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам конкретно шта вас интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да нам испричате да ли сте били у Клиси 01. јуна, да ли сте били затворени у Техничко школском центру, да ли сте носили неку поруку за размену у Тузлу, то вас питам?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесам, јесам био заробљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па испричајте нам укратко где сте живели пре исељавања, на који начин сте исељени, шта се то збило? Шта вам је познато о томе?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не бих о томе уопште ништа говорио. С обзиром на моје здравствено стање које стварно може да ми се погорша сваког момента, тренутно сам под терапијама и већ сам требао код љекара да будем у 12 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви то одбијате да сведочите?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него шта?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Из здравствених разлога сигурно то не волим да се једноставно подсјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли то да схватим као да ћете у неком каснијем периоду моћи да дођете поново, а да вам данас није добро или шта?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам љекарски налаз говори да само стање може се горе погоршати. Да иде све на горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли вам сада тренутно добро или не?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Срчани сам болесник. Није ми добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није вам добро?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Није добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли способни данас да дајете исказ или не по вашем како се осећате?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја не знам шта да вам дајем, који исказ, кратко и јасно ја би завршио једном за сва времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ајте онда испричате нам шта знате па да завршимо, да вас не зовепо поново.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Из здравствених разлога не могу причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете причати?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да одложимо па да онда договоримо неки нови датум или? Морамо нешто констатовати, или ћете давати.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па не знам ја хоћу ли да будем жив, за 24 сата. Ради се о стварно погоршаном здравственом стању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта предлагете, да одложимо за неки други дан или да покушате данас да нам нешто кажете о овоме?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па шта да се вратим у те године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја немам намеру да вас присиљавам.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нико мене не присиљава него схватите ви да сам ја на нервној бази оболио и да сам под терапијом и да једва се свјега сјећам, знам свакако да сам био заробљен, знам да ме спасио командир Станице јавне безбједности у оно вријеме и да сам пребачен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тај сведок "Q" са тог списка, можда?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Са списка, само да погледам. Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како вас је спасио?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па једноставно био сам радник Станице јавне безбједности Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колеге јел?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, колега, колеге бивше које су биле приликом заробљавања на том мјесту Бјелог Потока ништа нису предузели, једноставно сам био упакован у камионе ко и сви остали моје комшије, сусједи и пребачен у Технички-школски центар, неко од колега је реко командиру кад се вратио ваљда вјеројатно у станицу да сам и ја ту у Техничко-школском центру, тако да сам ја са оцем сведока «Q» био јако, био ми је некада наставник мој у основној школи, и да смо били једноставно прије рата у добрим односима, те је он из тог разлога покушао да ме спаси и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неког Драгу Мекића колегу, јел то тај полицајац?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја мислим Драго Мекић да се он звао, који је пренио доле сведоку «Q» да сам и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел тај Драго био горе на Бијелом Потоку па вас је видео или?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Да, на Бијелом, јесте на Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И дал се сећате те ситуације кад сте ви затворени после колико сад од једном вас зову да, како вас он то спашава, овај "Q"?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па доле ми смо затворени били у Техничко-школском центру у неким занатским радионицама, занатској радионици у једној огромној хали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: И након можда једно сат до сат ипо, два сата отворила се само клизна врата, и ми смо били онако уза зид сви, руке држали на потиоцима и уза зид наслоњени. И врата кад су се отворила чуо се глас Лупић Аган да изађе вани, спустио сам руке, окренуо се, на вратима сам препознао бившег резервног милиционара, он је био шеф у хотелу Дрина, чини ми се да се звао Остојић Ненад и рекао ми је да могу да изађем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел он тај што је викнуо ваше име, тај Остојић?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел он тад у униформи, јел он тад, кажете пре је био конобар?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Да, да, био је у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја сам кренуо према вратима. Маскирна униформа она.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плава или зелена?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Зелена, и ја сам према вратима, кад сам дошао ту су стајала још два наоружана војника, са упереним пушкама, мислим не знам, њима је мали Остојић Ненад рекао да ништа не дирају ме, да ме иза чека сведок «Q» и да ја спустим руке. И тако ја сам кренуо тамо иза хале чекао ме је сведок «Q» са неким, још возач је био у униформи, и Драган је стао онако прислоњен уз ауто и рекао ми ето Агане ваљда би и ти мене у оваквој ситуацији помого и спасио па ја ти не могу сам ништа помоћи, хајмо горе до Кризног штаба, па ћемо у Кризном штабу да видимо шта се може учинити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај сведок "Q" јел тако, са тог списка, о коме причамо?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви познавали тог његовог возача, кажете војник неки?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У колима кад идете према Кризном штабу, ко је са вама, њих двојица?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: И ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви. А шта је то Кризни штаб, где је тада био Кризни штаб?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па то је било у Секретаријату народне одбране у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте ви звали Кризни штаб, јел ?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: То тако се звало код њих, рекао ми је као у Кризни штаб, а горе кад сам дошао у ствари ја као бивши милиционар позорник у граду, то је био Секретаријат народне одбране бивше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Секретаријат народне одбране. И ко ту сад седи кад ви долазите у том?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ту сам нашао тадашњег председника странке Алију Ђулића, он је на прије дан заробљавања њега су одвели као с колима, као господина шта ја знам, одвели су га из ког разлога не знам, не бих се у то мјешао. Шта знам, и Брано Грујић је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте ви дошли он ту, Брано?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је у штабу?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: И Алија Ђулић, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И осим Алије и Грујића има ли још ко ту сада, каква је то соба, где је то?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па јесте, ево ту је дошао и сведок «Q» који је ето рекао Алија ево каже и Аган је ту па ћемо да видимо шта се може урадити. Да ли се може шта урадити да вас пребацимо на вашу слободну територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, а како сад вас двојицу да пребаце, а шта су они тамо људи, шта с њима?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па о томе се ради, сад ће ту настати полемика гдје сам ја лепо изнео ситуацију, комплет од начина заробљавања да се на Бјелом Потоку чуо пуцањ, да је отприлике ту било страдања људи, у хали доле видио сам да је било нешто дрскости приликом излажења из камиона, уласка у халу, и у том моменту сјећам се добро да је Брано Грујић питао сведока «Q», чекај, какво насиље доле над људима се то врши, тамо, вамо, да је речено да се не зна ништа, послао је Драгана Спасојевића у халу да види да се једноставно нико не дира, да се омогући људима по један оброк да се да, отвори се нужни излази, односно вентилатори укључе ради дотока зрака, то сам лично ја изнео, изнео једноставно изнео да је било и убистава, да су се чули пуцњи на Бјелом Потоку, сад ко је пуцао нисмо у оној фрци у оном свему се видели, нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте ви знали колико људи је већ у Бјелом Потоку страдало?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам, не знам то кажем вам, чуо сам само пуцње, не знам о броју и ономе ко је убио не знам, то стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте ви све испричали ту кад сте затекли Брану и овога "Q" и Алију, шта ту ви све причате, шта се све десило?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па ево ово што сам вам рекао шта се десило на Бјелом Потоку, да су се чули пуцњи, да је било, да смо у Клиси заробљени, приведени на Бјели Поток и постројени, да је извршен над нама претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а јесте ли испричали.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Да је било одвајања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли испричали како је у радионици?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: У радионици, јесам, јесам причао, па из тога разлога Брано је и онда с сведоком «Q» договорио да се оде доле, да се отворе ти улази за доток зрака, да се отворе излази у ВЦ, по један оброк да се да, разумијете, и да ће отприлике ту ће бит задржано док се не омогући неки преговор са Кризним штабом у Тузли ради замјене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за кога замене, ко то да се мења?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па наводно ради српског неког становништва које је било на стадиону Тушањ у Тузли, наводно, пазите, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то прича да има у Тушњу Срба, ко то ту прича?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па то је био између, ја мислим да је то Брано споменуо, мислим да је он, нисам сигуран, али ето кад се види само да се омогуће ти преговори и да ће се омогућити тад замена, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти људи који су остали у школи, јесу ли то били цивили или неки војници?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивили?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли испричали како је у хали унутра, да ли је било топло, или?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесам, па већ сам, понављам то јесам, да је било загушљиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте видели неке мртве у хали кад сте ушли, да ли је било неких за тих сат, два неких?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Да, да, мој рођак рецимо који је убијен приликом уласка имао је једну ногу оштећену и није могао у шлепере оно да уђе без степеница, једноставно један од војника, ко, кажем стварно ја не знам, у маскирној војној униформи је, само опсовао му тако неко, чини ми се мајку, што ли, и оно рафал по њему је, тако да га убио на лицу мјеста, гдје га неки од наших који је у том шлеперу био убацио у камион и доле у халу истоварили га из камиона, тако мрва поред нас је био на улаз у халу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се он звао?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Селимовић Исмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исмет?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Селимовић, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко смртно ту страдао за тих сат, два?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ту на нашем ту камиону није, у камион где су нас убацили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А унутра у радионици кад сте дошли, кад сте?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: У радионици видели су се трагови неке крви по зиду и земљи али тренутно у том времену није било страдалих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какво је то малтретирање кажете док улазите, нека туча, нешто?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па оно уобичајено гурање, шака, кундак, ударац, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте им још ту саопштили да ли се сећате, да ли сте им рекли ко ту чува, ко пази те људе, ко је ту надлежан тамо у Каракају у школи?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па ово што сам вама рекао то сам и доле рекао исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислила сам на то ко су стражари, ко чува ту, да ли сте ви, да ли можете то да нам кажете, кога ви, значи кад ви стижете камионима, колико ту има камиона, колико вас?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Е не сећам се броја камиона, не сећам се, можда још, не знам, лупаћу сад без везе, три, четири можда шлепера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су они дупли, велики, јел?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја, ја, велики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви кад стижете има ли ту неке страже, нешто?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ту имају, имају војници који су оно у двије колоне стали а између њих смо ми пролазили.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ви улазите јел?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то војска, јел има ту неко познат од ваших?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Униформа оно шарена, маскирна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шарена, јел има неко познат из краја, из Ђулића, из Зворника?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не, ништа, ја не познам, никог нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте познавали?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам познавао. Непозната су углавном лица била, баш сам познавао доста тамо људи, али стварно непозната су лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је тада војни командант на том подручју?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам, вјерујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви пре.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јер кажем вам војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви пре 01.јуна излазили до Зворника, јесте ли се кретали?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па ја сам као радник Станице безбједности покушавао на посао да одем, па сам био враћен, па сам враћен већ на километар, два од куће, са аутом вратили су ме, резервни некакви војници, наоружани с пушкама, рекли су ми да нема улаза у град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било раније у односу на овај 01.јун?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па то је било, јесте било је мисли, јој можда ћу, сад не сећам се тачно, можда и прије мјесец дана што се десило ово што ће се десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било с вашом фамилијом?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Моја фамилија на Бијелом Потоку, с обзиром да ја браће немам, ја сам остао значи одвојен био међу ове здраве, способне, а отац је онако стар, изнемого био међу женама и дјецом као и остали сви немоћни који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се још некога сећате ту у том штабу, значи Брано је ту кад ви причате шта се тамо дешава, и сад кажете он шаље овога сведока "Q" да иде тамо за ту храну да види, јел и да их не туку?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли онда "Q" одлази, да ли одлази "Q" да то регулише?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, отишао је и онда касније се вратио и реко да је подјељени сухи оброк по један оброк им подељен, да је отворени излази ка нужним, ови уствари ВЦ-у, води, и да ето нема проблема, да се обаве ти преговори па да се види око размјене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је и Брано одлазио из те просторије где сте ви ту?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па оно изађе, врати се и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате можда јел то било поподне или пре подне, кад је то било кад сте ви доведени ту у штаб?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: По подне, по подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У град кад сте дошли, јел?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, по подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта ради Алија ту, јел он седи у истој соби као Ви, слуша то или је?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Сједи у истој соби, и слуша, ћути и слуша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли ви знате Јову Мијатовића?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам, можда фотографију његову или кад би га видио познао, а по имену и презимену не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате још неке особе ту тог дана док ви боравите ту у штабу, у граду, да сте ту видели још некога осим Бране Грујића и "Q"?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да долази, да?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Није, није долазио нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неког команданта који се чекао, да су ови причали "Q" и Грујић да морају сачекати команданта, шта о томе можете да нам испричате, да се сетите?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па не знам ни како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па ту вечер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад креће та прича да се неко уопште чека?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па ту кад смо дошли, кад сам дошо већ у кризни штаб, овај, речено је да се ништа не може ни Брано одлучити ни сведок «Q» помоћи ништа без тог команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па каже и Брано и сведок «Q», да они не могу ништа помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај? Шта кажу ко је тај командант?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам стварно, по први пут сам га видио у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се појавио тај човек?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се представио, како је изгледао, да ли се сећате?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Није се представио, ништа, једноставно кад је ушао у просторију где смо ми били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Драган и Брано су онако рекли, овај, као ево ту је и овај један бивши милиционар, односно милиционар који је био кога ништа није интересовало једноставно жена му је била приватни бизнисмен па сам се, овај, ја трудио више око трговине, каже па ето он ме моли да му се омогући како да се оде својој породици и онда је он реко, па ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажу "Q" и Брано за Вас, је ли?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ја. Па каже он би изразио жељу ако дозволите да оде својој породици, да га како, па онда је командант рекао «па ето ту је и Алија па, овај, вечерас ништа до ујутру, ујутру, ето видите како можете сад да га пребаците на слободну територију, да их пребаците на слободну територију».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај човек, како је он изгледао, је ли он неку ту ваш Босанац по нагласку, како? Да ли сте могли да.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Није, Босанац по нагласку није, србијански нагласак баш, екавски говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не каже како се зове, ништа?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је одевен?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Војна униформа нова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има неко оружје, нешто?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нисам тад могао запазити ништа на њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млађи, старији, црн, плав?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Млађи, млађи, црн.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црн. Ко ту коме наређује, је ли можете Ви да закључите, да ли Брано њему или он Брани или нико ником, како?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па ништа, ја сам, ја Вам цијело вријеме говорим да се ту чекало на команданта само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта он каже, да чекате са Алијом, је ли? Не може сад?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Да, ево каже ту је Алија, јесте, па ујутру, сад ништа, па ујутру каже ето пребаците им како можете, а вечерас, каже, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ту сачињавају нека писмена?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам, о томе не бих, имали сте претходног свједока, овај, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо писмене доказе, имамо и многе сведоке који.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јел имате, па ето, овај, мени је драго, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам, да ли се сећате да ли сте носили неку потврду? Сведок "Q" каже да сте добили.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесмо, друго је то што смо ми носили потврду, то је нама служило ето као да се прођемо, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па испричајте ми и о томе где је та потврда сачињена, ко је њу потписао, ко је носио, ко је предао, ето то, чега се сећате?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ја се стварно, мени се та потврда потурује и ово али ја знам да ту нема мог потписа, нити ја знам ко је носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, нисам рекла потпис, него ко носи потврду тамо преко линије?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Једино, ја не знам, једино ако је мого, мого је овај Алија је носит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ја нисам, ја је нисам носио. Мени кад су је показали ја сам се изненадио и за ту потврду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама показивао ту потврду?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ја мислим, ја не знам да ли су у суду у Тузли још кад су испитивали ме показивали, тако, не знам, не сјећам се више, углавном знам да сам се изненадио. Рецимо ја сад кажем да сам је први пут видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се сећате да Вам је нешто тражено тамо на линији да предате, да се легитимишете?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Није, није ништа, није ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да ли су неки у том штабу спискови људи сачињавани, писани, о томе сте нешто причали?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Да, да, да, ја сам једини живи свједок који сам видио, овај, да се дао формат А4 два листа писано плавом, плава боја оловке, знам да дотични командант кад је то дато му прочитао и питао

једног од ових свједока јел ту то, он је рекао да је ту све од А до Ж. Ја мислим да сам ја једини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам разумела, ко је кога питао, командант је питао?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не бих, не бих о томе, не бих о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врло ми је важно да знамо шта је на том листу писано имена?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Знам да је вама важно, па писано је отприлике све, све на крају што сам ја, овај, видио да се десило кад је рат стао и кад су званичне информације изнешене видио сам да је у ствари све то то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем Вас, мислите на имена нека или на неке друге информације?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: На број, на број настрадалих људи, да се тачно поклапао са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте видели да ту пишу имена људи плавом оловком?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Видио сам да се пише и да је командант фино пито и да је овај свједок усмено реко ту цифру коју ћу ја након рата да чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сведок?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Е па сад, не бих о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у ранијем исказу да је Алија Ђулић дао четири листа папира Марку том, тако сте рекли?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па ето видите да знате све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, ја Вас питам, ово је усмени јавни претрес морамо да чујемо шта Ви знате? Значи Ви сте то видели, је ли, да је он дао тај списак?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па, ето знате, па то сам ја видио својим очима, жалосно али, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је Ваш био задатак кад пређете тамо на територију под влашћу муслиманске војске?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Одма да обратимо се нашем кризном штабу у Тузлу и да обавестимо о ситуацији и стању као и бројеви телефона дати да контактирамо одма кризни штаб у Зворнику ради даље сарадње око примопредаје замјене људства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, а ко Вам даје тај задатак? Је ли ови у штабу или ко?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: То су из штаба фино и Брано Грујић и ови рекли отиђите и одма отиђите у кризни штаб Тузла свој кризни штаб, ево вам бројеви телефона њима доставите наше бројеве телефона да се ми чујемо и да крену преговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на чему су забележени ти телефони које ви носите?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Дато ми је на папиру, на папиру обичном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Ви тамо дате и да они сад се јаве?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте, и да се крене са преговорима да се зивка, да се види шта даље да се ради. И даљи поступак Вас интересује, не интересује, што је најбитније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам даље шта је било, како сад овај каже командант, командант каже не можете вечерас него сутра, је ли?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Да, да, и већ сам напоменуо значи ујутру ми се пребацујемо на линију раздвајања прелазимо, долазимо, уручујем, идемо у кризни штаб ја и Алија, овај, те бројеве телефона дамо, ја сам баш говорио цијело вријеме о свој ситуацији оно како сам већ навео, овај, доставио бројеве телефона да се договоре, међути тадашњи који су били у нашем кризном штабу једноставно, знате ја као бивши милиционар кад су чули сматрани смо имали смо онај епитет «комуњаре» и више је било интересантно да се ја лишим можда слободе или како, или ово, оно, као неки ради своји личних поена или добит, не знам шта су хтјели ти, овај, радници Станице безбедности Тузле, тако да се изгледа све сконцентрисало на мом затварању личном, на мом лишењу слободе него на преговорима и осталим. Тако да су мене и затворили и ја сам негде око 120 дана самице у Тузли одлежо док нису саслушани некаквих 10 до 15 сведока након чега сам добио решење да се одмах пустим из притвора нема разлога за задржавање, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Вас затворио?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Радници Станице јавне безбедности Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, име неко нам дајте.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Немам имена, ја очекујем након свих ових доказа и покренути највероватније тужбу ако сам у могућности видети са адвокатским тимом шта се може урадити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате ко је тада био начелник Станице безбедности Тузла, тог дана кад сте Ви дошли 02. јуна?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам, али могу се интересовати, није никакав проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јуна, значи мјесец је јуни почетак, не знам ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је тад био?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај сведок Ђулић, каже сведок Ђулић да сте дошли у неку собу 111, је ли се Ви сећате?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па, ја сам ту, да ја сам ту једноставно затворен и испитивања су трајала цијелу ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а не знате ко Вас испитује, Ви сте исто полицајац били, не знате?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам, не знам, нису моји радници били, ја сам зворничанин био, ово је Тузла и разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли сте Ви њима рекли да су ови овамо из Зворника рекли да се ови јаве због људи, да су људи заробљени?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Све сам, све сам говорио вјерујте госпођо, ја Вама отворено то тврдим и сутра кад би се суочили упорно био плакао, говорио, заклио, ту је моја и најпреча фамилија, дајте људи да се види, најмањи сам проблем ја, шта ће вам палице надамно, шта ће вам ударци о столове, шта ће ударци ногама о столове, шта ми пријетите, дај да се види, међутим само је било «ти, ти», разумијеш, бићеш затворен, бићеш притворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате да ли су они нешто предузели, јесу звали овамо у штаб у Зворник?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па о том не знам ништа и ето види се на крају да ништа у ствари нису предузели, значи достављен им је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да ли је било покушаја да се телефонира, да нешто?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Како сам ја мого знати кад сам у притвору био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је Вама дао телефон у Зворнику кад сте кренули тамо ка Тузли?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: То се не сјећам, да ли Брано или Драган не знам, не сјећам се, не могу се то, не сјећам, значи у кризном штабу је дат број и фино речено да се контактира, да се договара, да се ово-оно, у што сам ја био убијеђен ја сам молио у кризном штабу Тузла молим вас дајте да и ја ступим с вама комплет у групи, не тражим никакву позицију, ништа од вас не тражим молим вас у кризном штабу него једноставно дај да помогнемо да се тај договор падне, да се уради, да се изврши замјена, међутим нико ме баш ништа, оглушили се на све те моје молбе и плач. Једноставно затворили ме, након чега ето видите шта се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је предат тај списак, је ли тај списак који сте видели да је Алија дао команданту, је ли предат тамо у Тузлу у Станицу безбедности?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не, он је остао код команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код овог команданта у Зворнику?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте га понели?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нисмо, не, не, он је, овај, овај сведок Алија Ђулић је извадио тај списак из своје јакне, добро се сјећам кожна јакна кафе боје, и лијепо дао команданту изволте команданте, командант је прегледо једну страницу, другу, трећу, четврту, питао га «Је ли то све», Алија је одговорио ту је све од А до Ж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви знате шта је то од «А до Ж» или претпостављате?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Претпостављам јер сам видио на крају кад се споменула и усмена цифра, ја кад сам питан у кризном штабу колко ту има људи заробљених, пазите, моја логика је била та колона колика је била ја сам реко, сјећам се добро своје цифре, негде од двије до три хиљаде, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мушко, женско и деца и све?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па, да, нас је било ту, међутим ја сам исправљен у том времену 01. јуна молим Вас госпођо, овај, од стране Алије где каже «Није толико, него 700 људи» и видите рат стаје и кад је сва цифра испало је 700. Откуд, интересује ме, 01. јуни 1992. број цифре се поклапа са овим. Ја не желим никога да оптужујем него моја логика је здрава и жив сам и свједок сам свега, то ме интересује, а он је био на слободи примера ради. Немам ја ништа против никога, схватите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да Вас питам нешто, да ли сте после тога видели овога сведока "Q", немојте му име говорити пошто смо му већ дали овај псеудоним, да ли сте га видели после рата кад се рат завршио, јесте ишли некад?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да сте 1999. године били код њега, да сте се видели?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: 1999-те?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или 2000-те.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: У пролазу, у пролазу у Зворнику на бензинској пумпи Видаково, добро сте, само смо се поздравили, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да сте му тад рекли да сте предали у Тузли оне спискове?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Као што и Вама кажем сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад мени кажете да је списак остао код команданта.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Командант? Списак је остао код команданта, ја не знам ако је Алија узео можда, али ја нисам га видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви нешто, лично Ви предали у Тузли?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би са оном потврдом, оригинал те потврде налази се у Хашком трибуналу, ми имамо копију те потврде, ко је односио ту потврду, Ви или Алија?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам, не знам ја Вам кажем, не знам, ја је нисам носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нема онда други ко, је ли? Онда Алија, је ли?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нема други, ја је нисам носио, мислим немам разлога да сам носио, што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сећате ли се да ли је био у том штабу неки Рашид Лолић?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Рашид је дошо већ кад смо ми требали да напустимо, скоро сат, ја мислим сином, супругом, снахом, ко је био још с њим не знам тачно, али знам да је он при крају је дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је он дошао, је ли и њега неко довео или?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је тај командант био ту кад се разговарало о тим људима тамо у школи у радионици и то?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не, није, реко сам, већ сам Вам реко да је командант дошо при крају и он је био кратак, јасан, списак је значи примио овај од Алије и овај сведок "Q" и овај кад су рекли му, овај, да се ето, о каквом се, мени као лицу ради, да сам замолио да с породицом се спојим, да је рекао ето, овај, да вечерас нема ништа, него да с Алијом сачека до ујутру па ујутру, видјети шта се може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тај командант говорио нешто о тој размени или нешто о Тушњу?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Није, није, он је једноставно спомињо другу територију неку горе Витиницу, Јусиће као не знам гдје су они били тај дан кад смо ми заробљени и као не знам што не предају оружје, не знам тај народ не зна, тако нешто у томе смислу, вјерујте ја и збуњен, изгубљен нисам обраћо на то пажњу, није ми ништа та прича била јасна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били присутни кад је потписивана та потврда можда, за прелазак и то?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Која потврда? Па ја немам појма за то, ја кажем ја сам видио ту потврду у Тузли кад ми је показана, па није мој ни потпис био, стоји име и презиме, али није моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо веома различите изјаве о тим догађајима о том штабу, један сведок каже да је тај командант ту потписао потврду, он исто каже да га је на то на неки начин замолио сведок "Q" да он потпише ту потврду, јесте Ви присуствовали таквој некој ситуацији?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Немам појма верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Мислим немам разлога, ја Вам причам оно истину иза чега стојим, стварно немам појма у вези те потврде. Ја је први пут у Тузли видио и није мој потпис, стоји име и презиме али није моје, није мој потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нико рекао да је Ваш потпис, није нико рекао.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па ја из тог разлога, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли можете да се вратите на ону ситуацију од претходног дана и тог 01. јуна, како долази уопште до тог раздвајања, кад Ви сазнајете где идете, зашто идете?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: На прије дан него што ће то десити, то се добро сјећам, овај, ми смо били на прије два дана навече на једном суседном насељу Ристићи, почело се пуцати по нашем насељу Лупићи, ми смо тако онда сви из кућа иселили и пребјегли у насеље Клису. Друго вече обавијештени смо у Клиси од наших људи као некакав састанак треба да се одржи у Ђулићима, треба да га одржи наводно Алија Ђулић, пошто је он био као председник СДА. Ми смо, овај, то вече, и ја сам дошо на тај састанак и речено нам је да ујутру будемо спремни на раскрсници у Клиси, доћиће камиони по нас и да будемо пребачени на слободну територију. Није том састанку Алија присуствовао, на прије састанка на сат времена наводно ауто је војно дошло и одвезло Алију од куће, не знам где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко? Ко вам онда то каже уместо Алије?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Е то је, ти који су тад у том кругу СДА ти уз Алију који су били, углавном нека његова родбина из Ђулића, не знам момке, одржали су састанак и рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта они кажу, да треба да будете сутра у?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ујутру, ујутру у осам сати у Клиси на раскрсници да будемо сви на окупу, доћиће камиони да нас пребаце на слободну нашу територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли кажу којим путем ти његови гласници?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ићићемо у правцу Сапне и са Сапне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим путем?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Међутим, тај пут Зворник – Сапна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај краћи? Је ли то онај кратак пут?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево га, прекиде се. Да ли нас чујете поново? Да наставимо. Значи кажете Ви мислите да идете тим краћим путем ка Сапни, је ли?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па то је једини пут био којим су могли теретна возила ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И? Да ли сте Ви онда некога обавештавали или?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не. Ми смо, па били смо ту присутни углавном, углавном сви разумијете, жене су и дјеца остали кућама, а ми мушкарци смо дошли на тај састанак и ујутру у осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то се дешава у Ђулићима, је ли тако?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте, јесте, и значи после састанка повлачи се свако кући где је спава, ја сам баш спава у кући непосредно до саме раскрснице, то ми је родица ту удата и тако свако је тражио уточиште код свог најпречег.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у Клиси, је ли?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: У Клиси јесте, и ујутру у осам сати кад је договорено умјесто камиона појављује се тенк, два-три «пинцгауера», стаје на ту раскрсницу ту и онда из «пинцгауера», с тенка излазе наоружани војници са оружјем на готовс, и сјећам се, добро то ми је и болест и страх дало, с обзиром да се кућа била где сам ја баш боравио одма ту на раскрсници, право су онако на врата, ми смо пошли да изађемо, није нам јасно шта је, ми спремили торбе, контамо сад ће аутобус наићи или камион да нас горе пребаци. Види војска, да видимо шта је. Међутим, наоружана три војника су пришла онако «коко вас има ту, шта тражите, ово, оно, хајде излазите вани сви», ми изађемо вани, један војник онако шта ја знам можда је то професионално мало обољење, овај ја сам највиши онако с њима, па људи чекај, па оно неће да прича, човек упро пушку, на крају је пито мене има ли још ко у кући, па не знам ја колко има, кућа је приземље, спрат, поткровље, разумијете, каже, ајде преда мном да видимо горе неки отвор за поткровље је постојо из ходника, и каже ако буде сад горе било ко на поткровљу бићеш убијен, онако пушком у стомак ми и гура ме каже буде ли сад на поткровљу бићеш убијен. То је стварно мени ја мислим и болест дало јер пазите очекујем можда се неко сакрио горе, ово, оно, и они су неке љестве узели ставили, погледали, онда се врате, онај војник с пушком вели «имаш срећу да ти нема никога, марш доле у колону све по два станите». И ми смо доле на пут стали, из осталих кућа народ је сам ишао са оним својим торбицама, неко не знајући ни шта је у питању, ништа, стали у колону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А куда вас усмеравају, у ком правцу?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ту смо ишли преко села Ђулића на Бијели Поток. На Бијелом Потоку су доле чекала резервни састав милиције, војске, измјешано је то, углавном непознати људи и с пушкама, они одма раздвајали мушкарце од жена, односно старе мушкарце су ишли са женама, а нас здравије лијево, ове десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко су ти војници који то раздвајају, јесу то неки ваши, на Бијелом Потоку, не мислим сад на Каракај?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Е па реко сам, реко сам већ, Босанци, Босанци јесу, ијекавски нагласак је, што се тиче раздвајања то су били ијекавци, наши Босанци. Било је и војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то војска?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Војска је, била је маскирна значи она СМБ боја и резервни милиционари су били, то је она исто боја као плава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су ти милицајци плави радили?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: С војском том заједно, не знам, није се правило некакво било, упадали су једни и други и раздвајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели Петка Панића?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Петка Панића? Нисам. Петка Панића јесам мало кад сам, горе вршен претрес с кровова и видио да је отишо путем горе, како се, Мракодол насеље се зове, њега сам тад видио ту да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате које су то војне јединице, како су се оне звале, како су биле формиране и организоване?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам, не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за име или надимак некога од ту ко ту командује?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког капетана, неког мајора?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нисам, нисам, то је углавном вршила обична војска, обична, баш оно обични људи који, овај, сјећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте хашким истражитељима да је био и неки Миле Мијатовић, да ли се њега сећате?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Добро, то је колега резервни, резервни милиционари и активни милиционари они су тад стајали ван кроз свих тих колона, разумијете. Они су стајали доле мало према, према Зворнику, овај, где уопште нису упадали у те, они су стајали онако окренути кроз леђима камионима, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти полицајци?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте, ти полицајци које сам ја познаво и активни. Они нису уопште вршили те претресе и упаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код хашких истражитеља сте помињали да сте били у тој кући и да сте одлучили да изађете, да Вам је тај војник наредио да приђите њему, да дигнете руке у вис, и да сте схватили да га познајете из виђења, да је имао око 40 година, око 170 висине, црне косе, проћелав и да је радио мислите пре рата у територијалној одбрани.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Мислим и желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сачекајте, и да су га други ословљавали са «друже мајоре», да Вас је питао одакле сте, да сте Ви рекли да сте из Лупића, шта ту радите, и да Вам је он наредио да постројите ове људе у колону по двоје.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Није он мени наредио, он је нас постројио, једноставно упутио, добро, станите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ради се о томе што бих ја и данас желио да знам његово име и презиме. Спомињете неки Поповић, је ли то тај Поповић, ја стварно не знам, разумијете, ја бих желио лично њега да знам, јер он је највећи страх туда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви кажете знате га из виђења да је радио у територијалној одбрани?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Из виђења и мислим да је тамо радио, мислим да сам га виђо тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У територијалној одбрани?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Тог човјека, јесте, не да сам га видио тад него га видио у миру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у миру?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: У миру, у миру да сам га виђо и познат ми је, то је тај, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти други што су га ословљавали са «друже мајоре» то су ти војници?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам те момке, то војници, то војници обични.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте рекли да сте видели и Винка Радовића ту иза неког тенка, да ли се сећате тога?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Добро. Винко Радовић ништа није, он је рецимо стајао доле уз неку ограду и мислим по причи неких да је он био горе при СДС-у исто као што су наши овамо СДА, и да је с Винком се вршили преговори које какви, разумијете. То је оно, видио га само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте рекли да сте чули рафал и да сте видели да је неко убијен ту у Бијелом Потоку.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па, то није ја, то смо видјели сви, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте нам.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Човјек је покушо с кесом и с кесом је једном човјек изашо из куће где смо ми баш били, ја кажем кућа је велика и ту се није знало колко је, човјек је пошо с кесом, разумијете, да изађе и шта је њему било, наједном видјели смо док ми стојимо у колони доле он почиње да бјежи изнад куће. Неки од војника у маскирној униформи је, црн момак, рафал преко ногу и ту је човјек осто мртав, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у Клиси још, је ли тако?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: У Клиси, ја сад не знам како да то нико не зна рецимо од тих мјештана Клисе, не знам, ја не знам војника, у маскирној униформи је био, црн момак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је то био неки Драган из Петковаца војник.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Пазите, то је, то је све можда претпоставка, не могу, не могу, ја сад рецимо кад се све ово не могу да тврдим сто посто, пазите, није ми јасно да рецимо мјештани ту, који су ту били, из Клисе и све те комшије нису знали, наводно нису знали, разумијете. Не можете сад, не могу ја сад рећи сто посто то је био тај кад контам ни први комшија неће да каже и нешто се боји, ја рецимо, али не знам зашто не каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви видели да ли су ти полицајци издвајали мушко, женско, доле на Бијелом Потоку?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Активни полицајци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Мислите на активне полицајце? Активни не, реко сам они су стварно стајали ништа нису предузели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него само војска, је ли?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ништа, ово је радила војска и резервни полицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А резервни полицајци?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Резервни, резервни полицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па који су то били резервни?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам, стварно горе нисам их познавао. То су нека непозната, ето и ја у милицији био и познаво доста тих резервиста али оног момента и приликом тога видио сам да су то неки људи ко да су јуче били обучени и да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте разликовали резервне и активне полицајце?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: По униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју су имали униформу резервни?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па резервни су имали ону дебљу као зимску униформу и обичне оне капе, оне са само звјездицом, док активни полицајци имали оне шапке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови активни?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Активни су имали шапке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шапку. Петко и ови?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква је униформа, плава?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Плава, она, каква је била СМБ као боја, плаве кошуље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шарена, је ли?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не, не, активни полицајци нису, били су у униформи стандардној коју су носили прије рата, стандардна она бивша униформа, ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једнобојна плава?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А резервни?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Резервни имали су посебну униформу као да је зимска она, нешто дебља, разумијете, у томе је била разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али исто једнобојна?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: У томе је била разлика. Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесу ли ти резервисти исто ту неки Зворничани или не?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Босанци јесу, а јесу ли Зворничани не знам, по нагласку бар приликом претреса говором и оно њихове псовке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је било војне полиције са белим опасачем?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Војне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Клиси или на Бијелом Потоку?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја то нисам запазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: То нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је тај што је овог вашег рођака убио?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Е, не знам, да знам ја бих највише то волео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли био војник или полицајац?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Војник, војник је био, оно приликом пратње у камиону да се улази и он само што је рекао да је инвалид и да не може он да ускочи у камион, опсовао му је мајку, рафал и све живо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било још пуцњавае ту кад ви улазите у те камионе и то?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Рекао сам вам да је било према некој кући Мехемеда Ловча, чула се та пуцњава и ту је чујем било, значи нисам видео, чула се само пуцњава и да је било настрадалих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је било неких људи с неким маскама или евентуално чарапама ту горе у Клиси или на Бијелом Потоку?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доста сведока оштећених каже да су били неки маскирани као да им се не види лик?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Пазите, ја бих стварно рекао, ја не видим разлог да се ти људи штите али тај који каже како то да није познао главне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Како дал' га није познао ја бих рекао што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте тако нешто видели?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли причали са Алијом Ђулићем, шта се њему дешавало прошле ноћи кад је био заробљен и то ту у штабу, пре него што сте ви стигли?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Шта ћу причати једноставно осетио сам да ме човек избегава, разумете, ја сам рецимо затворен, он није затворен. Странка је чувала своје, ја не знам, једноставно ја сам ту био жртва, ја сам ту испостио, љага је пала, али ваљда ћемо сада да решимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ви сте ваљда ту да нам помогнете да решимо?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не могу ја помоћи кад, пазите све што је други неко учинио од мојих људи спало се на мене и ја сам тај био који сам то и одлежао и разумете и пала је љага на мене разумете, сад треба, видите кроз цијели разговор и видите и ви сами о чему се ради стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли ви познајете Нурију Јашаревића?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председника Кризног штаба Клиса?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја мислим да њега познајем исто из виђења и то мислим из средње 150 школе да га познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте ви можда њега видели тога дана у Клиси?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сигурни?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Сигурно, не сјећам га се, мислим знам га фацом али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неке војнике да су имали неке црвене капе или црвене траке ту у Клиси?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам, оно стандардно одевени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте видели можда Брану Грујића у школи тамо у радионици, ви лично?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Мејру Делић?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? То је оштећена ту која каже да сте у Клиси ви на мегафон позивали људе да се окрећу ка Бијелом Потоку?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Баш ми је то драго чути, желео бих да се суочим лично с том лично да видим да ми каже у очи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ми ћемо вас позвати, ми смо њу за септембар предвидели?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: То никад није било, таман посла, то је највећа глупост, само не знам, баш ме интересује шта се предузима против таквих људи, ту сте ви да одлучите. То је мислим лаж, измишљотина толика да је то нешто ненормално, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, зато што сте добили наређење у противном сви ће бити мртви?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Никога ја нисам, па није моја глава вреднија од свих тих људи, ја бих радо се поставио и сад и сваког момента увијек, па није моја глава скупља од двије главе да не говоримо о више, то је глупо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има и друга оштећена Шећа Делић која исто каже да на Клиси види вас и Нурију и каже чује разговор, па каже Нурија «Агане нисмо овако јуче преговарали», а ви кажете «Ћути, не говори ниједне, крећи на Бијели Поток» и ту је неки мајор, онда овај сведок Омеровић Сејдо исто виче како Нурија лети према том неком главном мајору који их окреће ка Бијелом Поточу. Затим, имамо сведоке који кажу да је већ претходног дана се знало да ће људи ићи ка Каракају а не ка Сапни.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па добро што нас нису обавјестили. Тај који је знао зашто нас није обавестио, па и ја први, сви би ми бјежали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте. Да је командант Хајро тамо на другој територији имао такву дојаву да ће бити људи?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па добро, ти људи који су знали зашто нас нису обавјестили, што чекамо ту, шта смо чекали онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад ћу вам рећи. Сведок Алија Ђулић, малопре кога смо саслушали каже да је он претходног дана у Ђулићима обавестио људе да је измењен план и да се иде ка Каракају?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Како то, а навече после његовог одвођења ови његови заменици говоре да је ујутру чекано на Клиси, он је одвезен. А ови његови су рекли да ујутру у 8 сати сачекамо у Клиси на раскрсници, доћи ће камиони и аутобуси да нас пребаце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама ти његови нису рекли да идете на Каракај, да се иде на Каракај?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нису, него рекли да чекамо и да ће да пребаце у правцу Сапне на слободну територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Грахић Мују?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам, можда из виђења знам пошто то, нисмо били далеко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Алија да је Грахић Мујо био његов ту заменик који је ишао с њим на те састанке и да је он ваљда рекао?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Вјероватно можда је тај момак се тако звао да је то тај. Ја сад не знам по имену и презимену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ви нисте обавештени да се сутра иде за Каракај?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не брате лијепи него што бих чекао, таман посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви чули за неке надимке Пиварски, Нишки, Црни?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је још неко кренуо са вама према тој линији разграничења тамо ка Мемићима са вама и са "Q" и са Алијом од неких стражара или тако?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте у кафани Шумице "Q" сведок је свратио ту, стајали су неки војници испред и он је позвао једног од војника са пушком који је ушао и допратили нас до Мемића. У Мемиће дошли до линије раздвајања, ту је сведок "Q" изашао, овај је рекао да се ради о момцима који треба да пређу да би пренели неку поруку, разумијеш, да се види шта се може урадити тако да им се на неки начин омогући да пређу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај стражар каже да је овај "Q".

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Војници, јесте "Q" говори војницима који су ту били са неким противавионским оним митраљезима и ово ту у рововима на Мемићима њима говори да треба да пређу, јесте, да пређу, међутим, ти војници су једноставно рекли па добро није проблем ето ви кажете да они пређу нек пређу они али ево ми нећемо пуцати, али пуцаће њихови и тад се један од тих војника, вели па немојте тако ево чаршаф ћемо узети, нека кафана је била ту разорена, каже узећемо чаршаф и донесе неку шипку металну 2 метра, свеза, наврну ону шипку каже ево нек подигну шипку ово у зрак, застава, ето ми нећемо пуцати, а каже од њихових како им буде горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви сте узели ту белу?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ту шипку и ми смо кренули по средини пута, ишли. Кад смо наишли на наше наши су само из канала оно баш сјећам се поједини момци рекли бацајте то ово су наши, бацили смо и ето тако смо прешли на територију нашу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте бивши полицајац, ко је био начелник полиције на дан 01. јуна 1992. године?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Осман, не знам како се презива оно само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осман је био раније кад се одвојила полиција још у априлу, је л' тако, ја питам јуни тог дана кад сте отишли?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јуни? Не знам, не знам госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли познајете Василић Маринка?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Василић Маринка, колега бивши, знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био, је ли био на некој функцији тих дана кад ви одлазите?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Тих дана уопште га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели? А шта је био тај Петко, шта је Петко био по функцији?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Био је по чину старији милиционар, тако нешто, био је у позамашним тим годинама радног стажа, знам да је радио у дежурани доле и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим тог дана на Бијелом Потоку је ли деловало да је он неки ту надређени или да је један од полицајаца, Петко?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Видите, ту се не може никако, овај, то је како време пролази и одмиче, он се није нигде појављивао да је никоме наређивао, разумете, ту, али шта ја знам некако је по страни био цијело време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ви не знате ко је тај мајор за кога кажете да је главни?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Из виђења га познајем и радо бих желео сад да га видим и кажем то је тај и тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже господин Брано Грујић да је био Јово Мијатовић, он је био посланик после у Скупштини Републике Српске, а тад каже да је био председник Скупштине Зворник, да је он био у штабу ту?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам, не знам ту структуру уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже Брано се наљутио кад је од вас чуо да су људи малтретирани и да је он онда рекао Јови као ето шта сте урадили итд.? Сећате ли се да је Брано на некога викао или љутио се или тако?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па ја знам да је љут Брано био уопште док сам ја причао и вјерујте да тог момента да сам једноставно ја осетио неки страх јер видите нисам знао шта ће све да се деси, ја не знам и како ја нисам тог момента био и убијен, ја сам тако отворено причао о свему томе што се десило, о свим тим анегдотама горе, разумијете, јер кажем ту су најпречи, ту је комшилук и кад сам причао све ја сам на Брани осетио да се он наљутио и да је љутито сведоку "Q" рекао дај да се види откуд њима палице, ко да удара, шта да удара, разумете, после чега је овај отишао, одмах је отишао није једно сат времена био, враћа се и каже у реду је све, отворили смо улазе, храна је подељена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: "Q" то каже, је ли?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто чега се сећате Ви?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па, чега бих, ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је нешто одузимано од материјалних добара у радионици кад сте ушли за та сат, два док сте Ви ту?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте Ви ту били није?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у коју сте просторију уведени, је ли то нека мала или већа просторија те радионице?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Велика, велика је ту хала била, ја не знам да ли је ту била механичарска хала или тако нешто за машинбраваре, то је средњошколски центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је за вама неко ушао унутра да вас обезбеђује или та стража остаје споља?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не, вани је остала, врата су клизна била, само су се врата затворила и вани су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су ти што остају вани, како су они?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На знате?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам и непозната лица, нове униформе су на себи имали, оружје су на готовс аутоматске пушке држали то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази овај конобар Остојић Ненад вам је рекао да спустите руке, а кажете ви двојици наоружаних територијалаца у маскирним униформама рекао да их спусте. Како ви знате да су то територијалци?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па у то време ми смо их баш тако између себе називали, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је у то време командовао територијалцима ако знате?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате појма?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја бих то волио знати више него ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тог претходног дана кажете кад је овај Алија, значи не долази у Ђулиће је ли тако, јер је он већ одведен, него долази неко?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Да он је одведен непосредно пред састанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад да ли можете да се сетите шта се на том састанку прича, ко шта вама саопштава, превоз?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ништа као да је Алија испред СДА био са мислим Винком Радовићем, горе испред СДС-а и да је извршен преговор да се види шта како, да су се договорили да ми треба да будемо

пребачени на слободну територију, да се ми горе нађемо у Клиси на раскршћу, доћиће камиони или аутобуси и бићемо пребачени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на ком раскршћу, има два раскршћа, има оно како се зове?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам ја, баш од пута од Петковаца кад се иде првом раскрсницом, прво центар горе Клиса где је, ја не знам да ли има још која, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту има џамија близу?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, значи на том раскршћу?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, кажу ли они можете ли своје тракторе, своја приватна возила, ствари?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ништа, речено је да ништа не носимо са собом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: То су наши пренјели ништа не можемо, може оно лични прибор оно понети у торбици и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са колима и то?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па било је госпођо мени милион марака остало вредно па шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ови оштећени кажу да су они дошли с тракторима, с колима па су им онда ови војници говорили да то одузимали им ту.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ко ме су одузимали? Ја не знам коме су то одузели и ко је кренуо. Ја знам мени је и камион остао и трактор и мотокултиватор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где вам је остао?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па кући остало све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лупићима?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па нормално, нико ми није омогућио, ко ће ми омогућити то да повезем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево каже овај сведок «Један» који је исто био у школи затворен да су они кренули с тракторима и с колима и да су онда ови почели војска да их скидају и говорили остављајте то. Јесте ли видели ви на раскршћу, чекајте само питање, у Клиси на раскршћу јесте ли видели само људе пешаке или су имали своја возила?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Само пешаке, само пешаке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само пешаке. И одакле су дошли ти тенкови што кажете?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Дошли су од Петковаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одоздо?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте ви те тенкове раније виђали ту у том крају?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут тада?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неки мегафон ту? Да ли вам је то нешто познато?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је било ко на мегафон звао људе да се окупе?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ништа мегафон није био, кажем вам тај који ја претпостављам да је радио у Секретаријату народне одбране знам да је он изашао, браду имао, војници уз њега и да су оно одмах кренули баш на нашу кућу ту. Ја сам изашао да видим о чему се ради, чекам аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај је имао браду, је л'?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај Зворничанин?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је њега звао Мајор?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Војска његова она, војници који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска. Добро. А видите сведок "Q" тај на списку каже, он каже да је овај командант рекао да ћете вас двојица носити списак у Тузлу, па каже да се тај списак дуго правио па да се то ту куцало, имамо сведока који је технички секретар у штабу који је исто сведочио да су се ту куцали ти спискови дугачки па из њихових исказа произилази да су се тада ти спискови правили ту, прекуцавали итд.?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја стојим иза своје изјаве и кажем ово што јесте, ја сам био присутан кад је дато на формату А4, значи дато кад је прочитао овај командант и кад је питао лепо је ли то све, овај одговорио од А до Ж је све, то је тачно написано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није био откуцан списак?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Није откуцано, руком писано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте видели да се нешто прекуцава ту после машином, је л' тако?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има нека сведокиња која?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Командант кад је рекао да вечерас не можемо прећи него да сачекамо ујутру више се ништа, то је настао разлаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок "Q" да је он ту био све време с вама, јер сте ли се ви плашили, да је седео с вама, да се ту чуло да се неки

људи ту испитују у штабу, да нека малтретирања из суседних соба, да ли се сећате тога?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не могу да се сјетим, ништа не знам, јесте био ту присутан, из суседних соба шта се могло чути непосредно, односно приликом доласка тог команданта нисам га видео али чуо се у ходнику пискав онако глас женски као добар је био, то је као ето колега мог мужа, знате чула се та прича, женски глас је то причао, касније рат кад је стао и кад се омогућило да се може отићи у Зворник ја сам навратио случајно у трговиснку радњу, држим на мосту у Каракају и нисам знао стварно о коме је реч било када Анђа некакава Благојевићка супруга неког Неђе, бившег колеге Благојевића, она је тад радила као кухарица у том Секретаријату народне одбране и она каже па Агане кад су тебе довели ја сам оног команданта молила да се ти пустиш па откуд тебе ће нађоше и шта. Рекох чуо сам Анђо, хвала ти, нисам знао да се радило о теби, да си то била и то је то. То је све што сам могао да чујем још са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било са вашом породицом?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Породица нисам знао уопште где је, кад смо се нашли на нашој слободној територији случај околности ја сам био ожењен, ожењен сам из Калесије и ту су баш била лица на нашој тамо линији раздвајања из Калесије који су ме познавали и одмах кад су видели мене рекли су па ће си Агане, шта има, добро си се извукао, породица ти је у Дубравама на аеродрому тамо, ето ја сам кренуо, прво сам ишао у Тузлу у Секретаријат, у Кризни штаб у Тузли па сам онда да одем породици, да прво дам изјаву и да видим, међутим ја сам одмах тог момента наишао на отпор у Тузли, одмах њих је више интересовало откуд како сам изашао, изгледа више је било њима интересантно да и ја нисам изашао, лакше би нешто поднели него откуд само. Па стани људи дајте бројеве телефона, дајте да се зове, дај да се види шта. Ма какви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви покушавали да телефонирате и да ли сте уопште могли обзиром да сте били затворени?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја вама већ који пут говорим, како ћу говорити кад сам притворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније? Добро, после, касније, нешто било с ким?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Како сам могао, па добро везе након 3 мјесеца какве су биле, ратно стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте ви чули да су ови људи убијени?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Никад, нити сам ишао нити знам и ја још увек верујем да су живи, то су наши најпречи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је л' ви знате колико је људи до сада ексхумирано?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па ја чујем, након свега рецимо тог мог притварања и те приче којекакве и ово и оно немам израза, ја још не могу све да поверујем то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је од ваше фамилије страдало ту?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: 48 лица уже фамилије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то само Лупићи или има и других презимена.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: И других презимена, контам да су ту ујаци били, даице, стричеви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Лупићи живели само у селу вашем?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Само, само Лупићи су живели у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у Лупићима?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било у неким другим?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих је још презимена било?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Можда је био један Окановић, мислим Топаловић један да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Селу Лупићи?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте и Суљића мислим један да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суљића? Како се звао?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Суљић Салих ја мислим да се звао, ови остали су били Суљићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате да је до сада ексхумирано према оптужници пет Лупића који су одведени 01. јуна на Бијели Поток – Рамиз, Ибро, Рамо, Махмут и Мехо?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Чуо сам, чуо сам, чуо сам неки да је ценаза обављена и чуо сам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су сахрањени, је л'?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Алија Ђулић који је пре вас саслушан каже да никакав списак нити је он носио, нити је давао некоме, нити он било шта о томе зна?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па јесте, одлично, свако ће тако рећи да није оног другог лично видео, рецимо ја сам тај који могу у очи да га погледам и да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево питања ако имају странке да вам поставе?

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Ја бих волела само да нам помогнете да објасните, да разјаснимо нешто, рекли сте нам да у ствари сведок "Q" је, били сте заједно полицајци, колеге, он је хтео вама да помогне. Да ли сте га ви виђали пре тог дана, пре тог 01. јуна?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не, нисам. Јесам радио сам, ја сам у станици јавне безбедности радио до 31. марта чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање је непосредно пре овог 01. јуна, тих дана?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Да ли кад сте ишли, кад сте тог претходног дана када су били сви ти договори, кад сте ви сазнали који је све план да ли је неко помињао сведока "Q" да он има везе са тим, да је он укључен у те преговоре око одласка становништва?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не, није нико спомињао.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: И сад само молим вас да разјасните да ли ви кажете у ствари да је та потврда о размени на неки начин био ето неки, нешто смишљено како бисте ви прошли лако тамо до Тузле?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Одлично, добро сте оценили. Ја мислим лично да је она била тог садржаја, можда да би ето на пропусту, на оној линији раздвајања омогућила ето да, јер не видим никакву другу сврху њену. Мени су најважнији били они бројеви телефона што сам добио, ја мислим да је било негде два броја телефона. За мене је то било, ја сам то знам да сам чувао као очи своје, јер то је било најпрече, то је једина веза била контакт, а рецимо та потврда ја вам сад кажем нити сам ја потписао нити ја знам ко је носио, ни шта је.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Чакајте, знате шта мени није јасно. Ако ви кажете да је то само неки изговор, а с друге стране постоји тих 700 људи које је затворено у Школско-техничком центру, а ви тамо у територијалној одбрани чујете о томе да наводно има, да има пуно Срба затворено у Тузли?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Да, то је речено у Секретаријату народне одбране горе као да ће људи у Техничко-школском центру бити задржани док се не обави разговор за замену Срба на стадиону у Тушњу у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то прича?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па ту је, видите па ту је само био Брано Грујић значи, е сад да ли Брано Грујић и сведок "Q", углавном била је прича о томе, али мислим да је од Бране то било ето као да ће бити коришћени за размену и да нема никаквих проблема, али да се успоставе ти контакти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Опет само да разјаснимо. Значи, ако је то ситуација тако озбиљна, с једне стране постоје затворени људи

овде у Каракају, са друге стране постоји та прича о бројним затвореним у Тузли?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Шта онда та власт Брано Грујић и сведок "Q" који је њихов план како ће да ослободе те људе из Тузле, не улазимо у то да ли је то тачно или није, али помиње се, та прича се помиње у том тренутку то делује као тачно и истинито, па сад онда кад ви кажете да је та потврда само неки изговор да ви одете на слободну територију а шта је њихов план, како они покушавају да помогну Србима тим у Тузли?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па ја упорно говорим бројеви тих телефона који су дати, они су нама били најпречи, то је једина везе су тако радили, ти бројеви телефона су били најпречи и речено је строго да се јавимо одмах по доласку у Тузлу у Кризни штаб, то је наглашено од сведока "Q" одмах се јавите да се конта да нас назову да ступимо у контакт јер ја нисам могао њихов број дат, нашег нисам знао, него долазим у Тузлу са бројем из Кризног штаба Зворник и значи наши су требали одмах да ступе у контакт. Разумете, то је једина била веза. Тад су везе радиле два броја телефона мислим да су нам дали, али ето неко је се из Кризног штаба тад, није неко него ти људи су се оглушили на то, ти бројеви телефона њима нису били важни, ја не знам из ког разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта вам каже овај командант што се чека? Да ли он нешто каже тим поводом што му Алија даје списак и он каже то је то?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ништа. Командант једноставно каже вечерас не могу прећи, нема говора, ујутру па нек нам бог буде на помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он вама то каже?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како он то одређује кад ћете ви прећи?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам, како ћу ја знати само то каже. Ко сам ја био у том моменту и у том времену, ту јединка једна да ја с њим разговарам, причам.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми јесте ли ви били у прилици да из Тузле неко затварање да можете да употребите неки од тих телефона које сте имали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Како ћу употребити, како из притвора.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Колико сте ви провели времена заједно са сведоком "Q" до преласка на територију Тузле? Колико је то, је ли било то 10, 12 сати, више, спавали сте код њега?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Шта смо провели значи можда једно све кад, једно два сата.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Два сата?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Два сата, ми више нисмо провели заједно.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Па је л' то мислите на два сата тамо у Кризном штабу или?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па Кризни штаб и одатле отишли на спавање, ујутру устали, у ауто и одмах кренули.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Само реците, нека су та два сата, да ли ви причате, помињете, питате шта ће се догодити, ето неки је убијен тамо у Бијелом Потоку, онда сте видели шта се догађа ту у Школско-техничком центру?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ту сам ја лично рекао, то сам ја сву ситуацију каква је рекао, то отворено и пред Браном и сведоком "Q" и тог момента једноставно нисам размишљао у својој глави, рекао би било ко да је био оно што јесте, па жалосно је то и срамота и брука шта се дешава. Међутим, рецимо тај договор је одмах пао тад кад смо горе били и Алија и одмах је договор био, речено да ће бити коришћени за размјену, да нема никаквих проблема, да ће нама бити достављен број телефона, да се ми одмах тамо јавимо, да се успостави веза, контакти и да ће се договорити онда између Кризних штабова.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Ја бих волела да вас питам још нешто, остао ми је нејасан ваш коментар у вези са одвођењем или хапшењем Алије Ђулића претходног дана. Да ли ви нешто знате о томе зашто је он лишен слободе, да је одведен негде?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Не знам вјерујте.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: А је л' знате да је он био? Да ли вам је било познато 31. да је он, да га нема, да је одведен негде?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Непосредно пред састанак смо чули, ми смо дошли на састанак, као Алија је рекао да се састанак одржи то вече и ми кад смо дошли на састанак прича се као да су дошли по Алију и одвели га Алију. Као некаквим аутом су дошли војска и одвела га, фино га одвела из куће.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Одакле га одвели?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Из куће његове.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Из куће?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јесте, таква је прича била, то значи нисам ја видео него тако је на састанку било од појединих људи.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Да ли је нешто он, да ли сте га нешто питали сутрадан кад сте га видели?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Кад, ујутру и где?

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Па нисте се ујутру видели кад сте се видели тамо у Кризном штабу, Територијалној одбрани?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: У Кризном штабу, јој па тај процес наш је био прво су нас кад смо дошли у Дубраве где су били наша породица смештена ту су нас значи били смо у Кризном штабу, кажем вам где он наводи изјаву каже између осталог да је 700 људи, ја говорим да је 2.000-3.000, мени се учинило, велика цифра. Међутим, каже да је ту 700, ајде добро, то је тај отприлике списак и био, али једноставно ја знам приликом доласка на Дубраве да преспавамо па ујутру поново, био је договор да се јавимо у Кризни штаб Тузла као да се видимо, наставе ти контакте и преговоре да се види нешто, међутим, нас ту хапсе, хапсе неки цивили са цивилним аутом, одводе у МУП Живинице и тамо онда настоје рецимо како сте прешли, ех ја причам оно што јесте, што и сад изјављујем. Међутим, Алија се цијело време представља као и он резервни милиционар као и он да је њему помогао из разлога то неко да га спаси. Ја немам појма знам да није био резервни милиционар али боже шта и на крају ја њему кажем чекај Алија пријатељу драги па ти си тај председник горе испред СДА био, ти си вршио те преговоре, није ми јасно човече шта се ово деси јebo те, какве информације, како то нисте обавили како треба болан, шта ће се десити све и рекох знаш шта тебе што хапсе и ја бих те хапсио оно као бивши полицајац и треба те, мислим оно све рекох не можеш мени причати. У сами нас двојица затворени у подруму у Живиницама једном отворено му кажем ја бих тебе затворио човече, не бих те пустио из низ разлога, него није ми јасно зашто мени, шта мени. Каже он овим речима за ме, каже, па знаш шта Агане тебе највероватније оно, жена ми је држала трговине стоваришно-грађевинског материјала, бавила се свим и свачим, каже највероватније због знаш оних цигара, ти си продавао оне цигаре по некој скупљој цихени. Рекох, чекај болан несташица је била цигара, није продавано, продавано је пошто, јесам се сналазио, разумеш, неких рођака из Тршића ишао с трактором довозио, он је радио за Духанску индустрију и шта ја знам како, имао је у замену компензацију, узимо цигаре од њега, довозио па продавао, радио, борио се шта за породицу, разумјеш. Ако је то разлог то неко други треба да ме тера и то да ми наводи и ставља на терет а зашто ово, шта ћу ја овдје. Ето то је то.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: И само још нешто. Мени је остало потпуно нејасно од тих спискова, ви кажете да је Аган, да је Алија извадио из капута неке спискове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из кожне јакне?

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Добро, из кожне јакне, а какви би то могли бити спискови, да ли спискови оних из Школско-техничког центра, из Клисе, из Ђулића?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Сад ми тек ваша питања уопште нису јасна, ја једно, ви мени стварно. Пазите ја сам отворен и јасан био.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Ја нисам разумела ако је суд разумео.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Ја сам лепо рекао да је то списак предат у Кризном штабу, значи сачињен непосредно пред наше заробљавање.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Сачињен пред ваше заробљавање?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Људи су данас одведени и Драган мене горе доведе, значи тај исти дан након три сата тај списак се њему даје у Кризном штабу, команданту, заробљени, у кризни штаб у Тузлу.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Па чекајте молим вас, Алија Ђулић не налази се тамо где се и ви налазите, ви њега налазите у просторијама Кризног штаба?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Где у? Он је већ дошо, јесте, јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не Алија није у школи био. То је питање, Алија није био у школи, па пита вас.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Он је ко господин као лидер одведен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита вас пуномоћник одакле онда њему списак затворених ако је то списак затворених?

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Ако је то то, јер он није тамо?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па то је списак од куће донет.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: Па зато ја питам да ли је то списак људи, списак становништва из Клисес или да ли је то списак мушкараца претходно направљен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко раније правио списак војно способних мушкараца, Муслимана у Клиси?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Прављен је списак, а не знам из ког разлога наводно док смо били у Клиси списак је прављен из разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питамо, како знате?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Наводно као ради некакве помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је правио списак?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па јебо те, правили су мислим момци, па ти Алијини сарадници мислим да су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јер у то време та странка и ово како је било знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ви једини који кажете да је списак прављен.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Прављен списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војно способних мушкараца, је л'?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Јел војно способних нисам се интересовао, углавном узети су подаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро мушкараца или чега?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па мушкараца обично, ја знам да сам све податке дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ви списак нисте видели, а шта знате о томе који списак је прављен, чега, мушкараца или свих становника скупљених у Клиси 7.000?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Отприлике мушкараца као носиоца породице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Као наводно то, разумјете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте ви чули је ли?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Па тако и ја сам дао своје податке, а не супруга ни дијете, тако је и следећи сусед.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: А коме сте ви дали податке?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: То је неко од његових сарадника, од момака његових сарадника.

ПУНОМОЋНИК НАТАША КАНДИЋ: И ви мислите, ваше мишљење је да је Алија Ђулић предао тај списак?

СВЕДОК АГАН ЛУПИЋ: Боже ја једно ви друго, ја претпостављам да ме то боли и неразјашњено је, једини сам живи свједок јер у моменту кад долазимо у Тузлу, кад ја говорим да је било 2000-3000 људи што је било и логично исправља ме и каже да је било сад 700 људи и та цифра се значи деси из прве, он мене исправља у јуну месецу, то добро памтим 09. јуна мислим да је било, исправља ме у Кризном штабу није толико него 700 људи. Рат стаје након 4-5 година, на телевизији чујем да је тачно 700 људи. Желео бих од вас да ми објасните откуд то сад, откуд тај број његов тачан тај?

НАТАША КАНДИЋ: Па, добро, али ја бих само опет, извините, да буде јасно и лоше се чује, значи да ли то значи да је, овај, да су мушкарци пописивани пре 01. јуна и да је заправо СДА. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, тако је рекао, претходних дана.

НАТАША КАНДИЋ: И да Ви знате да су из Ваше породице такође узети подаци о Вама и да је то то и да се то после поклапа са бројем оних којих су, овај, затворени у Каракају и побијени, је ли тако?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ја кажем да се поклапа и други разлог, још један разлог.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, добро.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Није ми јасно кад сте већ до тога.

НАТАША КАНДИЋ: Ми то да разјаснимо само, ја немам више питања.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Пазите, његов отац, његов отац настрада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алијин, је ли?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Отац Алијин настрада, молим Вас да он у кризном штабу а не бори се за рођеног оца, пазите то је сад крупно,

помисли да, пази док сам ја рецимо горе па дајте ово, па дајте ово, па људи ово, па могли смо људе убити тад, ја не знам фала драгом богу да сам жив осто. Он рецимо не спомиње за рођеног оца не труди се да га избави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево изволите још неко питање, оштећени да Вам поставе.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Ја сам Лупић Раме Мевлудин. Ја ћу покушати, обзиром да се надам да ме дотични господин познаје и покушаћу да разјасним одређене ситуације како не би дошло до забуне, па ћу поставити неколико конкретних питања. Можете ли одговорити гдје сте живели од 15. априла до 31. маја, господине Лупићу?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Био сам у Калесији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Калесији?

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: 1992. године?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Од 15.?

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Априла до 31. маја 1992. године?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ја мислим да сам био прешо у Калесију тамо и био почео радит као милиционар тамо.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како сте били у Клиси 31. маја онда?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Како, ја сад њега не разумијем, ја сам дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас где сте живели до 31. маја до дан уочи овог одласка у школу, затварања, где сте живели?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Где сам живио? У Лупићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лупићима.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Од 25. маја где онда боравите до 31. маја, јесте и даље у Лупићима?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Од 25.?

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да од 25-ог.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па у Лупићима, у Лупићима, па добро Мевлудине ти знаш да си ми ти продо ауто тад.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да, да, зато те и питам.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Сјећаш се то?

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Сјећам се.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па ето да знаш да сам био у Лупићима.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да, сјећам се али те питам да би било суду јасно.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Па немој ми, па знаш то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте ли били у Клиси? Јесте прешли у Клису?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Кад су сви прешли у Клису тад сам и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Кад, јел било уочи 01. јуна то Мевлудин зна, тад смо сви прешли.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Не, зато и говорим о 25. маја, значи ми више нисмо боравили, нисмо више боравили у Лупићима него смо боравили.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ја сам, да, ја сам прешо кад смо сви прешли, кад смо сви оно из Ристића кад су пуцали и заробили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо питање.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Ми одлазимо пјешке протјерани према Ђулићима и Клиси, а како ти са својом породицом долазиш тамо гдје си већ боравио у Дураковићима?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Са твојим «Фићом» који си ми ти продо лично ја сам дошо, јесте пребјего горе.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Значи ми идемо.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: И осто је горе, јесте. Па то је близу, пар километара.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Сад то смо разјаснили, значи од 15. априла до 31. маја Ви боравите у Лупићима и Клиси, па Вас ја питам колико пута сте Ви отишли у Зворник и шире из наших Лупића?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Никад у Зворник. У Зворник никад, отишо до Цера, враћен, једном доле био Славко, Немања у униформи, с пушкама, наоружани, враћен, а оно остало сам ишо преко Куле у Тршић.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Нисте имали специјалну пропусницу?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нисам, па то зна аргументовано, каква пропусница.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Добро. Колико си пута из Дураковића са аутом отишао у наше Лупиће кући и вратио се док смо ми боравили у Клиси и Дураковићима и Ђулићима?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Никад, нипут, нипут.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да ли 30. маја, можеш ли се присјетити, у Клиси већ знао у поподневним сатима да ће доћи до исељења и да неће се ништа десити, да ће бити све у реду?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нисам, тек сам навече знао кад је онај Грахић твој мали реко на састанку, не знам ко је још ту од наших, били смо сви у ствари.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да ли си ти био на том састанку кад је тражено да се направи списак војноспособних мушкараца?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нисам, ја сам био у кући горе код сестре у Дураковићима, оно непосредно пред и знам да је неко долазио и узимо податке.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Е па ја сам био на том састанку и није направљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па, господине Мевлудине, не можете Ви да сведочите.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Извињавам се, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сад говорите више него сведок, а ово Вама сад можда нешто интерно значи?

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Не, не, не значи ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али можда би нама значило, не, није то проблем да се Ви извињавате, него проблем што Ви изгледа знате нешто о чему нисте предложени као сведок.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад Ви причате о нечему врло битном, први пут чујем.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да али сад је разјашњено овде дошло се до закључка да су спискови прије 01. јуна направљени за војно способне мушкарце, то је закључак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо да питамо, питајте сведока.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Питам сведока, да ли пошто је био већ на Бијелом Потоку доле и, мало се слабије чује иначе у публици, па можда нисам добро чуо, да ли је неког препознао од војника или полицајаца да ли резервних, да ли активних полицајаца на Бијелом Потоку приликом раздвајања мушкараца од жена?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: То сам већ рекао, дао изјаву, не знам има ли разлога да понављам.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Добро, ја баш нисам чуо тамо у публици лоше се чује па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је Микић Драго, Миле Мијатовић.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Реко сам, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај келнер Остојић, он је био војник.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Рекао је исто такође да је видио да, ако сам ја добро чуо, да су резервни полицајци вршили раздвајање, а да редовни полицајци нису то радили на Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Па мене интересира да му поставим питање да ли можда зна ко је командовао тим резервним саставом полиције обзиром да је он био у полицији и да претпостављам да познаје можда и?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Пазите, то раздвајање вршили су, овај резервни полицајци и војска у комбинацији заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко командује раздвајањем, операцијом?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам, не могу тачно рећи ко је, разумијете, не могу тачно рећи.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Поставићу још два лична питања, обзиром да се ради о нашој фамилији па обзиром да је био у једном од камиона, ја сад не знам није рекао у којем, да ли је можда у том камиону у којем је он боравио био још неко од наших ближих, а он већ зна ко?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Није, овај, ту су били углавном некако у том камиону су били горе мјештани насеља Радаве и кажем Исмет Селимовић ето тај рођак што су га убили, није могао ући у камион и био је, био ми од амице син Мухамед, он је био, он је убацио Исмета, оно мртав у камион позади, унијели га.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Још једно питање ако може да ми одговори, док је за време његовог боравка у Техничко-школском центру у том логору, затвору већ, да ли је он видио или можда чуо од неког ту присутних да је неко од наших убијен, говорим за Лупиће?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нисам, нисам, нисам, ту док смо били, ми смо били, овај, оно руке на потиоцима, уза зид наслоњени и ту није било убистава, кажем Исмета су унијели оно поред врата био је, али није било ту убистава.

Оштећени МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Добро. Хвала. Немам више питања.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Молим. Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком сте Ви камиону били?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ја не знам, ја мислим да је то био други, трећи по реду камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Адвокат Шалић, бранилац Бране Грујића. Господине Лупићу, пар кратких питања ћу Вам поставити чисто да разјаснимо неке ствари, остале су ми нејасне у вези саслушања претходног сведока, а Ви нисте присуствовали давању његовог исказа па Вас ја питам ако можете да ми кажете, Ви сте рекли да сте у подруму у Живиницама били притворени Ви и претходни сведок Алија Ђулић.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Он је нама данас рекао да нити је био притваран, нити затваран.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Није тачно, самном је био у подруму у Живиницама.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи био је у притвору?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте, јесте, у влажном подруму на степеништу преспаво.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро. Још сте на почетку саслушања рекли да су Вам, да су овога сведока, то Вам је касније и пуномоћник оштећених Наташа Кандић, да су сведока Ђулића увече, овако сте рекли «Војно ауто дошло и одвезло».

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам какво ауто, они су рекли да је цивилно ауто али војска да је била, као војници да су га одвели, такву информацију имам.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја сам записао војно ауто дошло и одвезло, па Вас питам откуд Вам та информација? То су Вам рекли ти мештани увече?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Ја, то од мјештана, од мјештана.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да. Још само једно питање, да ли Вам је познато нешто у вези предаје оружја тих мештана Ваших доле неким јединицама војним?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Није.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Није?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Није.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ништа, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви из Лупића нисте предавали оружје?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Раније нешто, не ових дана већ раније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У априлу или мају или?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте у мају, ја сам малоприје претходном, овај, овом Лупић Мевлудину хтио да кажем оно вријеме био сам 31.марта па сам био на годишњем одмору, овај, па сам ја кад је оно мало фрке настало ја сам прешо у Калесију.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да, то сте рекли.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Био у Калесији, тамо био почео радити као милиционар, овај, и у том времену док сам ја тамо био у Калесији радио мјештани Лупића су предали оружје.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Они су тад предали оружје?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли Вам је познато откуд им 29 аутоматских пушака, на потврди овој пише да су предали?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам стварно, вјерујте, ми оно бивши полицајци чланови Савеза комуниста сматрани смо у оно вријеме «комуњарама» и да се од нас затапшавале многе ствари.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро. Хвала. Ништа више.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега. Немате питање. Господине Грујићу? Само тренутак, господине Грујићу, је ли тачно ово што прича сведок везано за контакт са Вама у штабу. Упалите само микрофон. Не, не, али ово што прича да сте Ви говорили за размену па да сте рекли, Ви сте негирали овај део где он каже да сте Ви рекли зашто се људи одакле њима палице, зашто се људи убијају, да сте послали "Q" да обезбеди храну, услове и то?

Опт.БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам реко не могу да се сјетим тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тачно ово што прича сведок?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па не могу се сјетити ни сад, вјерујте, мислим да јесте, ако он тврди ја му вјерујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви знате господина Грујића, сећате се њега?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Знам, познајем господина Грујића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли знате овог другог господина, сад ће се приказати на овом телевизору нашем.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добар дан, ја сам Бранко Поповић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате њега?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Бранко Поповић?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате тог човека?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Господине, ја бих имао само два-три питања кратка. Ви сте начелник.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Да, да.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Одлазак у СУП у Живинице и притварање, је ли то било са једним ципом? Јесте ципом превезени?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нисам ципом. Не, био је «пезејац» 125-ица, онај «пезејац» кафе боје.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: «Фиат» 125-ица?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тамо вас је истраживала војна или цивилна полиција?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Војна, војна.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Војна?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Војна полиција.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А у Тузли после која Вас је полиција истраживала, војна или цивилна?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Цивилна.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Цивилна полиција?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Толико о томе. Посебно питање, да ли сте Ви видели на Бијелом Потоку да је Алија Ђулић долазио у колима која је возио сведок "Q"?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Нисам, јао сад, како да кажем, вјерујте с обзиром ова моја болест мало сад и ово па тешко се сјећам, неко ми је чак спомињао да је долазио, био је ту да је ту Алија Ђулић присутан док су нас, значи они убијани људи, док су нас утоварали у камионе да је он

ту долазио и био присутан цијело вријеме нашег утовара био присутан са неким од структуре те, штаба територијалне одбране.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. Следеће питање, да ли је човек који је у Клиси наредио вама да идете према Бијелом Потоку тај мајор са брадом, је ли то исти човек који је управљао целокупним поступком отпреме људи, жена, дјеце и стараца према Тузли, а војно способних у ТШЦ, је ли тај исти човек одређиво?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Тај је човек одређиво у Клиси.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: У Клиси?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Окупљање и исељење, исељење јесте и пратња је његова била до Бијелог Потока.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А ко је био у Бијелом Потоку тај ко је, да кажем заповедо за све?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је мало пре, пре два минута да не зна.

Ја сам га питала ко је био командант операције раздвајања, рекао је не зна, нисте чули.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули, сад сам га питала.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не раздвајања, само слања у возила, то сам хтео да питам.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не знам, не знам.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате, добро. Ништа више, желим Вам све најбоље.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак господине Поповићу.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај човек што је сад Вас испитивао је човек који се представљао као Марко Павловић у периоду мај – јуни 1992. у Зворнику, је ли Вам познато нешто то име Марко Павловић командант ТО, да ли Вам то нешто говори?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Овај човек што га сад гледамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, каже Алија Ђулић препознао га да је то тај човек који је дао ту потврду да ви пређете итд., и он каже да је задужен од некога вишег из војске да сачини списак људи који треба да иду у размену итд.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не могу се сјетити, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је оптужен, као другооптужени после господина Грујића.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Не могу се стварно сјетити, нема разлога да не бих реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се тог човека коме је Алија дао спискове и он рекао је ли то све?

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Знам у оно вријеме, па можда годинама, колко година већ има како га видио нисам, дјелује ми, можда, можда онако, не могу са сигурношћу рећи, али дјелује ми, црн, некако коса и оно, оно, не могу са сигурношћу рећи, разумијете. Године су то биле, вјероватно треба би и он мене да се сјећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Поповићу, да ли сте Ви добили од овог претходног сведока неки списак на четири стране хемијском оловком?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам Вам рекао да је списак дошао.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Е то поштено треба рећи, баш ми је драго.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Из непознатих извора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Из мени непознатих извора, ја сам имао само обавезу да ангажујем техничко особље у штабу да то прекуцају, а ко је дао списак верујте не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи имали сте неки списак писан?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па како би другачије формирали прави списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тај списак био писан руком или машином?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Е то ме немојте питати.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Плава оловка руком писано четири странице, формат А4.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја ја мислим да је руком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекли сте, шта превише, рекли сте да је Гора морала, да је секретарица морала да куца јер сте замољени зато што нема у «Стандарду» машине.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да куца, то је руком било.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Јесте.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, то је било руком писано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Руком писано?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А онда је Гора куцала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас питам, кога да питам него.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Е јесте, то је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Баш ми је драго, ја Вам говорим истину, стварно не кријем разлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли може, је ли ту сведок Ђулић? Имам за њега два питања.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је? Нека уђе у судницу.

Сведок АГАН ЛУПИЋ: Изашо ван.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЏИЋ: Да ли се чујемо Београд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Свједок Алија Ђулић је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Њега тражите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Он је тренутно отишао и Ви сте рекли да сте завршили са његовим суђењем и он није више у згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам рекла да седи у судници, да остане да седи у судници.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Он је морао да оде тако нам је јавио, ето толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли он остаје сутра ту или се враћа тај сведок, јер ми имамо и сутра видео-линк са вама?

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Да, да, имамо али за сутра он није планиран. Имамо сутра само једног заштићеног свједока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није планиран. Не знам зашто је, знам да имамо, него не знам зашто је отишао кад сам имала питања за њега, рекла сам му да седи ту у судници, а он је отишао.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Да, ја ћу да контактирам са Одјелом за подршку свједоцима и са њима ћу да видим да ли је и сутра планиран и да ли се може позвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па није планиран, али је био планиран сад да буде заједно са сведоком Лупићем зато сам данас и планирала њих двојицу да би могла на крају да их суочим, а испаде да је он отишао. Добро, хвала Вам. Покушајте молим Вас за сутра да он ујутру буде ту.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Добро, хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре овог сведока. Хвала Вам.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ли још питања за сведока Лупића? Нема, је ли? Добро. Хвала Вам господине Лупићу.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До виђења, видимо се онда сутра. Хвала.

Свједок АГАН ЛУПИЋ: До виђења.

СУДИЈА БиХ ДАРКО САМАРЦИЋ: Пријатно.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се ОДЛАЖЕ.

Наставак се заказује за 09.06.2009 године с почетком у 09,30 часова саслушање сведока «Б-1098».

Довршено.

Записничар

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА